

Újfolyam

54. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fasori Református Egyházközség Hírmondója

2013. december

„Nagy az ereje az igaz ember
buzgó könyörgésének”

(Jk 5,16)

Áldott, szép karácsonyt kívánunk olvasóinknak!

100 év

„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” (Zsid 13,8)

Szép volt templomunk 100 éves ünnepe. Há-
lás a szívünk, hogy megkaptuk az ünnep örö-
mét, jó ízét, sokféle programját. Igét és Igéket
vettünk, emlékeztünk, könyveket adtunk ki.
(Az a reménységem, hogy mire a *Harangszó*
megjelenik, már kezünkben lesz a fasori gyü-
lekezet és templom története is.)

Hogyan tovább? Gondolkodtam, hogy
nagy okosan milyen ötleteket, gondolatokat

írhatnék a továbbindulás segítésére. De
egyetlen „ötletem” maradt most is: JÉZUS!

Akik ismernek, tudják, hogy mindig Jé-
zusnál kötök ki – akár igehirdetésben, akár
lelkigondozói beszélgetésben találkozunk.
Ha nem így történik, akkor baj van. Hiszen
azért alakulhatott gyülekezet a Fasorban, és
épülhetett templom, mert Őt adta nekünk Is-
ten elveszett életünk Megmentőjének, Szaba-
dítójának és áldott Pásztorának.

Ilyen évfordulás megállásban
még inkább érzékeljük az idő mú-
lását. A fenti Ige folytatásaként
olvassuk: „*Mert nincsen itt mara-
dandó városunk, hanem az eljő-
vendőt keressük.*” (Zsid 13,14).
Ezen az úton pedig egyedül Jézus
vezethet célba bennünket. Menet
közben is csak Ő az, aki megtart
és tanácsol, megújít és vigasztal,
erőt ad és megállít, ha elvétjük a
lépésünket.

Mi változunk. Életkorunk is
változik, egészségi állapotunk is,
életkörülményünk is. Változik kö-
rülöttünk a világ (sokszor érez-
zük, hogy nem jó irányba!), vál-
toznak a gyermekeink, családi
helyzetünk. Egyszóval minden
változik. Milyen hatalmas öröm-
hír, hogy „*Jézus Krisztus tegnap,
ma és mindörökké ugyanaz.*”

Akkor pedig adott a felada-
tunk a „100 év utánra” is: Őt kell
hirdetnünk a szószékről, a csen-
desheteken, bibliaórákon, – lelki-
gondozói találkozásokban és
mindenütt. Mindig újra Őköré

Fotó: Grántiz Miklós

kell telepednünk nem csak a gyülekezetben, de az otthonunkban is. Akár egyedül élünk, akár család vesz körül. Arra kell törekednünk, hogy nem csak a beszédünk szokásrendjében, hanem valóságosan Ő álljon középben. Ehhez pedig időnként meg kell állnunk és meg kell kérdeznünk: A gyülekezeti életünk és egyéni életünk döntéseiben Övé-e a döntő szó? Jézus jelenléte, friss öröme, ereje, légköre határozza-e meg napjainkat?

Mindnyájan átéljük időnként, amit Jézus gyermekkorában a szülei, hogy egyszer csak keresni kell: Hova lett Ő? Hol vesztettük el, hol hagytuk el? – A szavainkban talán még ott van, az imáinkban is, úgy gondoljuk, az életünkben is, a szolgálatunkban is. De kiderül a szavainkból, indulatainkból, cselekedeteinkből, hogy már nem Ő uralja az életünket. Pedig ha Őt elveszítjük, bármi marad, az siralmasan üres lesz.

Gondoljuk el azt a gyülekezetet, amelyből „elvész” az élő Jézus! Peregnek a szertartások, üzemelnek az intézmények, hangzik a kegyes beszéd, csak új életek nem születnek az Ige és Szentlélek által, „megkövesedett”, megfáradt hívők viszik becsületből a szolgálatokat, de a rutin, a megszokás uralja a friss Jézus-jelenlét, a Vele való öröm és meglepetések helyett az ünnepeket és mindennapokat.

Gondoljuk el azokat a családi otthonokat, amelyekből „elveszett” az élő Jézus! (Most azokra gondolok, ahol már egyszer Őt fogadták Urukna.) Egyszer csak már nem ajándéknak látják egymást a házaspárok. Nincs idő a közös imádságra, de már kedv sincs hozzá. A családi hangnem is megváltozik. A hálás alázatot kemény veszekedések, feszült „éncsaták” váltják fel. Ha valaki azt mondaná, hogy ebben az otthonban Jézus az Úr, maguk a családtagok sem hinnék el.

De milyen jó, ha észrevevessük ezt! Egy-másnak is segítsünk, hogy rádöbbenjünk, ha

elvesztettük a friss, élő kapcsolatot Jézussal. Kérjük bűnbánattal: Bocsáss meg, Urunk, hogy visszavettük Tőled az uralmat. Nagy vesztesek vagyunk. Valójában csak a „lényeg” marad ki az életünkből, és az így már nem is igazán élet. Jöjj vissza hozzánk! Állj a közép-re, és segíts, hogy Rád figyelve újra Téged hordozzunk, Téged kövessünk életünk minden területén. Újítsd meg szeretetedet rajtunk!

100 év után sincs más Megváltónk – egyedül Ő!

Imádkozunk gyülekezetünkért, a családotokért, az egyedülállókért, a különböző nemzetiségekért, óvodánkért-iskolánkért, lelkipásztorainkért, szolgálattevőinkért, a gyülekezeti életünk mindennapjaiért, ünnepeiért! Legfőképpen az élő Igéért, Jézus jelenlétéért közöttünk!

Én is mindezekért imádkozom, mint aki magam is arra vágyom, hogy újítsa meg szívemet és szolgálatomat Jézus, aki „*tegnap, ma és mindörökké ugyanaz*”.

Végh Tamás lelkipásztor

IVÁNYINÉ SINKA MAGDOLNA:

Fohász esőért ahhoz, aki a szélnek súlyt szerzett (Jób 28)

Szellők a széles, keskeny utakon...
 Kellemes, kedves és pajkos szelek,
 Szószék bíborát lebegtetők.
 A padban fáradt, tikkadt emberek.
 Nyelvük kiszáradt, ajkuk elepedt,
 Álmos-szomjasan várják az esőt.

A szél menetrend szerint kavargó...
 Keveri az útszéli szemetet.
 Leveri a tavalyi levelet.
 – Nagy bűnbánattal zizeg az avar –,
 Megbők egynehány kevély kalapot,
 Ha az Úr előtt magát megadott
 Alázattal köszönni nem akar.

Azt hirdetjük, hogy drága, szent vetés
 a mindennapi igehirdetés.
 Tökéletes a menete, váza.
 Kínos, pontos készüllet az ára.
 A hallgatók mind megcsodálják,
 Magnóra veszik, sztenografálják,
 Száll az Ige reggel, este, délben,
 De jajj, nincsen, nincsen súly a szélben.
 A parázna csak parázna marad.
 Csak felhajtják a boros poharat.
 Az okos szüzeket kinevetik,

Jairus lányát eltemetik.
 Tolongnak hamis próféták után:
 – A hű sáfárnak készül a horog –,
 S a naini ifjú – csinos huligán –
 A tévét nézve sírba tántorog.

Jézus szolgálja parancstól élvezve,
 Rovom a Kármelt engedelmesen.
 Várok az ígért viharra, tűzre,
 De nincs felhő egy tenyérnyi sem.

A nyáj züllik szerte a világban,
 Akháb iszik, Jézabel kéjeleg
 S az Isten-áldott hívő családban
 Se születnek meg már a gyermekek.

S mi mindezt némán és gyáván szemléljük,
 az Isten házába pontosan eljáró
 Szent Szellemmel teljes keresztyények.

Uram, küldj esőt,
 Bennünket verdesőt!
 Uram, küldj vihart,
 Zúgó zivatart!
 Uram, küdd Igéd, irts, pusztíts, pörölj,
 Szavad legyen sziklazúzó-pöröly.
 Hatezer voltos lángod cikázzon,
 szívünk a bűntől felázzon!

Vagy ha ez kevés,
 Jöjjön jégverés,
 De a szavakban szóljon az Isten!
 Sáros fertőből talpra segítsen,
 Sebet gyógyítson, életet adjon,
 Holt berkeinkben, hogy új fakadjon,
 Új fő, új virág, zöldellő vetés!
 Uram, könyörülj, jöjjön ébredés,
 Hadd legyen szent az igehirdetés!

Kérd Isten segítségét, és megkapod!

Interjú Gránitz Miklós fotóművésszel

A templom felszentelésének 100. évfordulójára készülve hétről hétre láthattuk őt, ahogy járkal az istentiszteleteken a padosrok között, siet fel a karzatra, leguggol, fényképezőgépét az Úr asztalára irányítja, a szószékre, a lelkipásztorra, az orgonán játszó művészre vagy éppen ránk, hogy visszaadja egy arcban, egy imára kulcsolt kézben, vagy egy lecsukódó szempárban a „Lát-hatatlant”. Gránitz Miklós fotóművésznek számos kiállítása volt Strasbourgan, Tokióban, Párizsban, Bécsben, Belgrádban, Rómában és Berlinben. Gaál Györggyel közösen készített Örök Házsongárd című könyvéért megkapta Orbán Viktor miniszterelnök különdíját. Ugyanezért a műért és a Kárpát-medence magyar emlékeinek magas igényű művészi megörökítéséért pedig 2012. augusztus 20-án a Magyar Érdemrend lovagkeresztje kitüntetésben részesült.

Gránitz Miklós: – Kerülj bármilyen helyzetbe, ha van benned annyi erő, hogy kérjed Isten segítségét, egyértelmű, hogy megkapod. Én is megkaptam már gyermekkoromban. Bár egészen kivételes módon. Egy igazgatói rovó indított el az Istenhez vezető úton. Általános iskolás voltam, 1954-et írtunk. Akkoriban a diákok cipősdobozból csináltak telefonot. Kifűrták, majd spárgával összekötötték, s ha az egyikbe belebeszéltek, megszólalt a másikban. Én is csinálom ilyet, összekötöm az előttem lévő padot az enyémmel, gondoltam, s hozzáfogtam a fűráshoz. Akkoriban olajozott padlók voltak, az igazgató körbejárt a termekben, s megkérdezte, mi ez a fareszelék a szép fényes padlón. Mondtam, itt telefon lesz. „*Hogy gondolod, hogy a nép vagyónát rongálod?*” – kérdezte, igen megszégyenített, s adott egy rovót. Szüleim nem látták jónak, hogy ott maradjak, ezért nem messze a régi iskolámtól, amely ugyancsak a Bartók Béla úton volt, beírtattak egy másikba. S ezzel óriási változás kezdődött az életemben.

– Hogyan?

– Korábban a hitéletem annyiból állt, hogy elmondtam a Miatyánkot és az esti imát. Az új

iskolában osztálytársaim megkérdezték tőlem, jössz-e ministrálni... Azt sem tudtam, mi az, de azt feleltem, ha jó dolog, akkor én is elmegyek. Kikötöttem a Kelenföldi Katolikus Egyházközségnél. Megtanultam a ministrálást, lelkigyakorlatokra jártunk, a Regnum Marianum fiatal papjai társaságába kerültünk. Mivel az ötvenes években szigorúan üldözték a vallást, lakásokra jártunk. Ezekben az években ismerkedtem meg Keglevich István atyával. Pista bácsinak hívtuk, nem atyának, hogy ki ne derüljön, pap, s ő is civilben járt. Ő indított el a keresztyény úton. Később bebörtönözték, kétszer öt évet ült azért, mert hű maradt Jézushoz, s mert nevelt bennünket. Emlékezetes számomra ez az időszak, sokat kirándultunk, amikor már idősebbek voltunk, kis csoportokat bíztak ránk. Az ÁVO figyelt bennünket, azt is, amikor közös balatoni lelkigyakorlatokon vettünk részt. Behívtak kihallgatni a Gyorskocsi utcába. Valaki besúgó volt.

– Hogyan zajlott a kihallgatás?

– Annyira tudtak mindent a legapróbb részletekig, mintha jelen lettek volna minden eseményen, nekem csak igennel vagy nemmel kellett felelnem. Nem vagyok hős, nem

vagyok megkínzott, nem ültem. Jelezték, hogy nem nagyon szeretnének látni a kelenföldi katolikus közösségben. Ezzel lezárult életem egy szakasza, amelyben nagyon komoly alapokat kaptam. Nemsokára Isten új utakat mutatott nekem. Számos egyházi közösséggel kerültem kapcsolatba annak révén, hogy kaptam egy megbízást, fényképeztem le a Kárpát-medence templomait a kezdetektől a középkorig. 342 templom jött számításba, a fele került be egy kötetbe, ami már elkészült.

– S az újabb állomás?

– Szerettem volna megköszönni Keglevich Istvánnak, hogy amit belém fektetett, nem volt hiábavaló. Több alkalommal találkoztunk, miután kijött a börtönből. Kértem, indítsa el az én srácomat is, de ő akkor már csak drogosokkal és alkoholistákkal foglalkozott. Aztán később a *Zászlónk* című lap szerkesztésében való részvételre kért, majd egy nagymarosi háromnapos lelkigyakorlaton láttam őt. Amikor megjelent a templomokról szóló könyvem, elmentem hozzá, hogy ajándékozzak neki egy példányt. Mélyen megrendültem, amikor a plébánián mondták, nincs már köztünk. Közel tíz évet ült, fizikai bánatmazásban is volt része. Egyszer megkérdeztem tőle, hogyan tudta elviselni, amire azt mondta, örömmel fogadta, hogy megszenvedett a hitéért. Volt, hogy letérdelt, és megköszönte Istennek, ami annyira váratlanul érte az öröket, hogy abba hagyták a verést. Nem volt a szolgálati szabályzatban arra vonatkozóan utasítás, mit kell tenni, ha a fogoly imádkozik. Nem akarta hősként beállítani magát, azt mondta, ezt az égiektől kapta.

– **Őn fotózta és örökítette meg a kolozsvári házsongárdi temetőt is. Ehhez a munkához milyen élmények kötik?**

– Korábbi munkáim alkalmával számos baráttra tettem szert, komoly lehetőséget kaptam arra, hogy lássam, hogy néz ki a keresz-

ténység különböző helyeken, de a házsongárdi temetőről szóló könyv elkészülése kivételes élménnyel gazdagított. Ez egy nemzeti, magyarnemzet-tudati, szakrális történet. Hallottam a rádióban, hogy rongálják a házsongárdi temetőt. Gondoltam, megnézem, mi történik, készítek egy riportot. Elmondtam az ötletemet Dávid Ferenc barátomnak, akinek van egy nyomdája, s ő felajánlotta, hogy finanszírozza az utazást, de fényképeztem le rokonának, Dávid Lászlónak a sírját is. Kikutattam, bementem a temető irodájába, s kérdeztem az ügyintézőtől, meg tudná-e mutatni, hol nyugszik Dávid László. Visszakérdezett, mikor halt meg, mekkora a cipőmérete, nyakmérete, mit csinált, ha ezt nem tudom, akkor nem tud segíteni. Felhívtam Ferit, tud-e információt mondani Dávid Lászlóról, elköszöntem, de rögtön utánam szól: „*Jön ide holnap egy hölgy, ő meg fogja mutatni maguknak.*” Másnap találkoztunk, s fél perc múlva ott álltunk Dávid László sírjánál. Na, mondom, itt fényképezni kell vagy csodálkozni. Obeliszkyszerű sírkő, Dávid László plébános, pápai prelátus. A Szent Mihály-templom plébánosa. Ilyen nincs! Az én barátom nagybácsija a kolozsvári Szent Mihály-templom plébánosa! A hölgyről kiderült, hogy Tőkés László püspök úr nőtestvére, a Házsongárdi Alapítvány igazgatója, Tőkés Erzsébet. Ő gondolja diákjaival a sírokat. Ha én tudom, hogy hol a sír, vagy elmondom, mikor született, mikor temették el, az ügyintéző megnézi a könyvben, megmutatja, én lefotózom, hazajövök, és soha nem találkozom Tőkés Erzsébettel. Azt követően még öt évig jártam hozzá, megismertem Kolozsvár és a Házsongárd történetét.

– **Azt mondja, összeáll a mozaikokból a nagy egész, Isten apró képkockákban mutatja meg magát, néha tragikus eseményeken keresztül.**

– A nejem rákban hunyt el, 2011 elején diagnosztizálták nála, s egy olyan orvoshoz került, aki arra hívta fel a figyelmünket, hogy a Semmelweis Egyetem onkológiai részlegén nem csak pirulás meg infúziós kezelés van, hanem lelki terápia is. Azt mondta, az immunrendszer működőképességéért a psziché a felelős. Az immunrendszer pedig akkor tudja kitakarítani a betolakodót, ha legalább ötven százalékban pozitív élményt hordoz a psziché, a negatív élmények nem hatalmasodnak el. Az immunrendszerre nem tudok ráparancsolni, isteni vezérlésű, ahogy a szívmozgásunk is. De a szabad akarattal el tudom dönteni, mire hogyan reagálok. Szeretettel vagy haraggal. Békességgel vagy pusztítással. Egy bogarat lehet csodálni, és el lehet taposni. Így kapcsolódik össze csodálatos módon a szabad akarat és az isteni vezérlés. Feleségem 2012-ben hunyt el, s itt, a fasori templom kolumbáriumában van örök nyugalomra helyezve családom más tagjaival együtt. Gyakorta viszek egy szál virágot. A „temetés” kapcsán ismertem meg Végh Tamás és Somogyi Péter lelkipásztorokat, ők javasolták, hogy vegyek részt Biatorbágyon egy csendeshéten, ami áldott alkalom volt számomra. Megtiszteltetésnek tartom, hogy ide tartozom, a Fasorba. Hallottam, hogy milyen mély útravalót kap itt mindenki, még azok is, akik egy héten csak egyszer jönnek. Istentisztelet alkalmával, amikor engem is magával ragad az ígéhirdetés, egy pillanatra körbenézek, vajon csak én figyelek ennyire vagy mások is? S látom, hogy a hívők seregének tekintetét odaragasztják a gondolatok a szószékhez. Nagyon jó, hogy ekkora segítséget kapunk Istentől. Elkötelezetten járok ide, hiszen itt nyugszik összes szerettem, itt vannak a barátaim, s nagy lelkiezt kapok hétről hétre.

– **Végh Tamás és Somogyi Péter lelkészek az Ön révén hirdettek Igét a balassagyarmati börtönben. Mi ennek a története?**

– Hallottam a rádióban, hogy a balassagyarmati börtönparancsnok arról beszél, felújítják a börtönkapólnát. Különösen megejtett az a gondolata, hogy az elesetteket fel kell emelni. Telefonáltam neki, hogy szeretném fényképezőgéppel végigkísérni a felújítást, amire azt mondta, a büntetés-végrehajtás országos parancsnokához forduljak. Hetvenkét órán belül megvolt az engedély. Egy éven keresztül történt a restaurálás, közben összebarátkoztam a börtönlelkésszel és a freskókat készítő festőművésszel. A felújításról szóló kiállításon már nem lehetett ott a feleségem. *(Imaház a rácsok mögött* címmel nyílt fotókiállítás a budavári Örökség Galériában.) Nem élte meg, hogy a köztársasági elnöktől kiüntetését kaptam. Nem szoktam sírni, de bizony eleredtek a könnyeim, hogy nem láthatta a feleségem, aki végigkísérte életem nagy részét. Negyvenhárom évig voltunk házасok, végig hű voltam hozzá, és szeretetben éltünk. Az ilyen áldott kapcsolatot fentről kapjuk, ami annyira tökéletes bizonyíték az Isten jelenlétére, hogy megkérdőjelezhetetlen.

– **Milyen élmények érték, miközben a 100 éves évfordulóra fotózta a fasori református templomot?**

– Az elején ellenérzésekkel kísérték a munkámat, zavarta a gyülekezet tagjait, hogy elmélyült ima közben megszólal az exponáló gomb. Ha úgy tetszik, tapintatlan voltam, de ehhez a munkához kell a fényképezőgép jelenléte, ha valóban a legjobb pillanatot akarom megmutatni. S én szeretem tisztességesen végezni a munkámat! Amíg dolgoztam, nagyon sok támogatást kaptam a gyülekezeti lelkész uraktól. S ugyanazok az emberek, akiket az áhítatban zavartam a fotózással, a kiállítás megnyitóján gratuláltak és elnézést kértek. Mondtam, nincs miért. Nincs miért.

Cseke Hajnalka

Lupény templomának centenáriumi évfordulóján jártunk

Július 28-án, vasárnap hajnalban elindultunk Lupényba (Erdély, Zsil völgye) a testvérgyülekezet templomának centenáriumi ünnepi istentiszteletére hárman: Somogyi Péter lelkész, Kajári Zoltán és Pálinkás Gyuláné presbiterek. Igeolvasással, imádkozással kértük Urunk vezetését a hosszú útra (kb. 600 km). Az ünnepség helyi idő szerint 13 órakor kezdődött. Kellemes beszélgetéssel hamar telt az

A lupényi református templom

idő, de hosszú volt az út, néhol nagyon rossz minőségű, így éppen megérkeztünk az istentisztelet kezdetére. Gyors köszönés, átöltözés után indultunk a templomba. Szépen karbantartott kis templom a lupényi gyülekezeté.

Az ottani püspök úr tartotta az ünnepi igehirdetést arról, hogy a lupényi gyülekezet befogadó gyülekezet, majd következtek az igei köszöntések, és a szintén jelen lévő Kövér László házelnök úr köszöntése, volt Ady-vers gitár- és énekszóval. Az istentisztelet a Himnusz eléneklésével ért véget. A templomkertben a három éve a nagyatádi testvérgyülekezetől kapott kopjafát koszorúzták meg a jelenlévők, amelynek felirata: „*Őseidnek szent hitéhez, nemzetednek gyökeréhez, Testvér, ne légy hűtlen soha!*” (Réti Árpád).

Az ünnepi ebéden egy étteremben a meghívott vendégek, testvérgyülekezetek (Nagyatád, Torontálvásárhely, Fasor), a gyülekezetben egykor szolgált lelkipásztorok, a gyüle-

kezet presbitériuma és családtagjaik vettek részt, mintegy 120 fő. Már itt is áldott beszélgetések, ismerkedések folytak. Este felé elkészöntünk, mert reggelre haza kellett érünk. Indulás, és kb. 100 méter után azonban az autó leállt, és megmakacsolta magát. Tanakodás, mi lehet a hiba, telefon Pestre szerelőismerősnek, majd a szomszéd város szervizével is felvettük a kapcsolatot. Az eredmény: reggel

átszállítják az autót Petrozsénybe, a szervizbe. Egnapos kirándulásunk azonnal kétnapos lett, bizonyossá vált számunkra, hogy Isten áttervezte a mi elgondolásunkat, hogy egy nap alatt megjárjuk az utat.

A helyi lelkész-házaspár biztosított minket a szállásról, ellátásról. Ezek után a lelkész házaspár baráti körének vacsorameghívására minket is elvittek, ahol szeretettel fogadtak, és kedves hangulatú beszélgetéssel telt az este. Otthon még hosszan beszélgettünk, ismerkedtünk a lelkészházaspárral, akik három hónapja kerültek ebbe a gyülekezetbe. Megtudtuk, hogy kb. tíz éve állnak Isten szolgálatában. Szabadi Erzsébet Tünde a lupényi gyülekezet lelkipásztora, míg férje, Kovács Levente a petroli református gyülekezet két városrészének, Lónyának és Petrillának a templomában áll szolgálatban. Míg Tünde fiatal létére már templomépítést is átélt előző gyülekezetében, Levente az egyik templomukat

teljesen felújította, a másik felújítása folyamatban van. Másnap reggel az ő autójukon kísértük az autót a szervizbe. Kiderült, nagy a baj, a javítás itt hosszadalmas és drága. A megoldás: hazavinni az autót. Ehhez trélerre van szükség. Somogyi Péter felhívta Kovács Tibor egyházi testvérünket, vállalja-e az utat a kisbusszal és trélerrel... Vállalta, megvolt a kisbusz, megvolt a tréler, Isten útját is adott Vitéz András személyében. Kora este elindultak értünk és az autóért Erdélybe. Kértük Isten vezetését értük az éjszakai utazáshoz.

Most már tudtuk: az ott-tartózkodásunk még egy nappal vagy éjszakával elhúzódik. A lelkipásztor-házaspár biztosított arról, hogy addig van helyünk náluk, amíg kell, ők szívesen látnak minket. Ezt éreztük is, mert nem csak volt hol megpihennünk éjszakára, ellátást kaptunk, és még arról is gondoskodtak, hogy kicsit megismerjük a környéket, autóval kirándulni vittek. Megnézhettük Levente két

templomát és környékét, miközben beszéltek az ottani magyarság helyzetéről, életéről. Ez a környék a Déli-Kárpátok vonulata, nagy hegyek, sípályák láthatók. Nagy-Magyarország déli határa is itt volt. Ezen a kiránduláson tovább ismerkedtünk vendéglátóinkkal, az ő életükkel, szolgálataikkal. Hálát adtunk ismét a mi Urunknak, hogy még ezeket is kaptuk ajándékba.

Este, vacsora után késő éjszakáig együtt maradtunk. Lelkipásztorunk átadott a gyülekezet részére néhány bizonyágtételkönyvet, amit nagy örömmel fogadtak. A lelkész házaspár elmondta, hogy nagyon kellene a testvérgyülekezetek segítségére, Erdélyben, ki-sebbségben a maroknyi magyarság összetartása nagyon nehéz feladat. Lupényban a lakosság munkalehetősége a bányá volt. Mára szinte teljesen bezártak a bányák, a lakosság nagy része munkanélküli, a fiatalok külföldre mennek, a gyermek kevés, magyar oktatás

Megemlékezés a lupényi templom 100. évfordulóján

nincs, a gyermekes családok olyan helyre költöznek, ahol gyermekeiket magyar nyelvű oktatásban tudják részesíteni. A saját fenntartásuk is nehéz az itt maradtoknak, nemhogy a templomuk, egyházuk fenntartásába nagyon be tudjanak segíteni. A gyülekezetben sok alkalom van, hat-nyolc gyermek konfirmál évente, sok az idős ember.

Az úton lévő testvérek jelezték, hogy hajnalra érkeznek Lupényba, ezért még pár óra alváásra tértünk. Tibor és András hajnalban meg is érkeztek egész éjszakai vezetés után. Megreggeliztünk, elköszöntünk vendéglátóinktól, és elindultunk az autóért a szomszéd városba. Hálás szívvel köszöntük meg Istennek, hogy Tibor egész éjszakai vezetés és pihenő után készen állt az újabb útra. A szervizben a román tulajdonos-szerelő kérés nélkül a segítségünkre sietett, szakszerűen rögzítette az autót a tréleren. Ezek után elindultunk a Hazából – Haza.

Az első pihenőnél Igét olvastunk, hallgatunk és imádkoztunk. Megköszöntük Isten vezetését, megtartását, a segítségünkre sietett testvérek vezetését és megőrzését, hálát adtunk a testvérgyülekezetért, a fiatal lelkész-házaspárért, az áldott beszélgetésekért. Rövid idő múlva feltornyosult autósort értünk utol, másfél órás várakozás után megtudtuk, súlyos

kamionos baleset miatt a 2 x 1 sávost teljes egészében lezárták. Egy terelőúton tudtunk továbbmenni, ami többórás kitérőt jelentett. Továbbgondolva az előzményeket megértettük, hogy Isten megmentett minket. Ha nem állunk meg igei alkalomra, imádkozásra, talán valahol a balesetet szenvedett kamionok közelében vagy éppen mellette lettünk volna. Mily csodálatos a mi Urunk, aki azt ígérte: „*én veletek leszek minden napon...*” Ez nagyon megrázott minket, és nagy hálára kötelezett. A kitérő miatt benzinünk is kifogyóban volt, de Urunk még időben a kúthoz vezetett minket. Útközben folytattuk közös és egyéni beszélgetéseinket, olyan jó volt megbeszélni ügyes-bajos dolgainkat, gyülekezeti feladatainkat, hiányosságainkat, presbiteri feladatainkat, és még nagyobb öröm volt, hogy egymást más oldalról is jobban megismerhettük. A tervezetthez képest nagy késéssel, de elértünk a határhoz, és már autópályán folytattuk utunkat. Sajnos baleset miatt itt is letereltek a pályáról, és nagy kerülővel tudtunk visszatérni oda.

Isten vezetésével este hét órára megérkeztünk a Fasorba, innen az autóval még mentek tovább a testvérek a szerelőhöz. Így ért véget egynaposra tervezett utunk három nap után, melyre hárman indultunk, és öten tértünk haza. Visszagondolva az elmúlt napokra átélhetjük Isten kegyelmét (többszörösen), vezetését és legfőképpen azt, hogy tervezhetünk mi előre, de Isten tudja igazán, hogy nekünk mikor és hol kell lennünk és meddig, valamint bőségesen kárpótol, sokkal többet és jobbat ad, mint amitől eltérít minket. Ezeket a kegyelmi állapotokat élhettük át egyen-egyenként. Istené a dicsőség!

„*Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.*” (Róm 8,28).

Autómentés fasori módra

Pálinkás Gyuláné

TÜRMEZEI ERZSÉBET:

Ádventi éjszaka

Fehér hótakaró,
ezüst fénytakaró,
valót eltakaró.

Mintha nem volna más,
csak ez a ragyogás:
titokzatos, csodás.

Nincsen se hang, se zaj,
nincsen se seb, se baj,
se sóhajtás, se jaj...

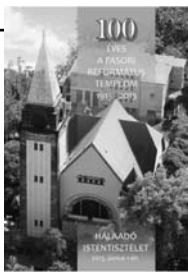
Se bán, se szenny, se sár,
se kín, se könny, se kár,
csak hó és holdsugár.

Hiszen így volna jó.
De nem ez a való.
Csal a fénytakaró.

Alatta szenvedés,
szenny, sár... elfödni és
elrejtteni kevés

a hó és holdsugár.
De Valakire vár
A holdfényes határ.

S ez az ádventi, mély,
havas és holdas éj,
titkot tud: Jön!... Ne félj!

ÍGY KÉSZÜLT!

CENTENÁRIUMI KIÁLLÍTÁS

A TEMPLOMBAN

Templomunkban május 26-a óta egy két részből álló centenárium kiállítás látható. Ennek része az a fotókiállítás, melyet Gránitz Miklós, Magyar Érdemrend lovagkeresztjével kitüntetett fotográfus készített a gyülekezetünk életéről.

Magam a bejárati előtérben látható, a templom és a gyülekezet történetéről szóló kiállítás rendezésére kaptam felkérést. Most, nyugdíjasként nagy megtiszteltetésnek, munkásságom koronájának éreztem a megbízatást. A szolgálat egy féle hálaadás az Úr felé. Ezt mondja Isten az 50. zsoltár 23. versében: „Aki hálaadással áldozik, az dicsőít engem, és aki ilyen úton jár, annak mutatom meg Isten szabadítását.” Megtérésem óta Istennek ez a kijelentése vezérelt szolgálataimban.

Régebben, aktív éveimben többször terveztem és rendeztem kiállításokat. Kisebb grafikai munkákkal is már többször szolgáltam a gyülekezetünknek. A faliújság készítése máig rendszeres munkát ad, amelyet Végh Julikával közösen készítünk. Ő adja az Igét, a szöveget, amit nekem képbe kell öltöztetnem. Évek óta együtt dolgozunk, Isten áldását érezve munkánkon. A gyülekezet honlapján (www.fasor.hu) az *Add tovább* menüpontban megtekinthető néhány korábbi plakátunk.

Gyönyörű 100 éves templomunk kiállítására több „reklámhordozót” kíván, mint csupán egyetlen plakát: meghívót, zászlót, megállító táblákat, virágdíszítést és így tovább. Ezek egyenként, de egységesen megjelenítve is Jézus Krisztusunknak az ügyét kell, hogy szol-

gálják. Úgy érzem, Neki kell a legnagyobb reklám ebben a süket fülű világban. Érte végzett, néma evangelizációnak is nevezhetjük az itt használt reklámeszközök feladatát. A levelezőlap is egy ilyen eszköz. Egy adományozó testvérünk a június 1-jei hálaadó istentiszteletre levelezőlapot jelentetett meg az utókor számára, melyen a templomunk kisugárzását jelképesen ábrázolja a grafikus: „*ég, de meg nem emésztetik.*” (2Móz 3,2). A megvalósult eszközöknek a tőlünk telhető legszebb és leg-tökéletesebb munkának kell lennie, hogy hívogasson és felkeltse az emberek vágyát arra, hogy megismerjék, mi is történik itt, a 100 éves templomban.

A kiállításra készülve ilyen és ehhez hasonló gondolatok fogalmazódtak meg bennem. Napi imáimban ehhez kértem az Úr és a Szent Leke segítségét magamnak és kis csapatunk minden egyes tagjának. Mert csapatmunka volt ez a nagy feladat a javából, amelyben mindenki szolgálatból vett részt.

Az én munkám a kiállítás vizuális képeinek kialakítása volt. A munka komolyabbik fele ugyanezt tartalommal megtölteni. Millisits Máté művelődéstörténész a kiállítás történelmi dokumentumainak felkutatásán dolgozott. Somogyi Péter elnöklelkész szövegbe öntötte a gyülekezet felépítésének és az ifjúság gondozásának történetét. Végh Tamás nagytiszteletű úr a háború utáni romboló éveket fogalmazta meg egészen a gyülekezet újjáépítéséig. A templom építészetének kutatásában Nyikos László építészmérnök is segéd-

kezett. Vitéz András, Kovács Tibor és Pócsik Tibor feleltek a technikai megoldásokért.

A templom tervezőjéről, Árkay Aladáról a *Harangszó* előző számában olvashattunk. Tevékenysége során nagyon megfogott az a döntése, hogy nem adta ki a kezéből a berendezések tervezését, ami kevés építészre jellemző. Így lett egységes, környezetbe illeszkedő egy-egy berendezési darab, amelyek kivitelezését magas képzettségű kézműves mesteremberek végezték. Árkay Aladár Isten kiválasztott gyermeke, mert megajándékozta az Ő házában tervezésével. Gondolom, ez az, amire minden építész vágyik. Árkay Aladár életében teljesült ez.

Mindezt látva és átérezve még nagyobb alázat és hála fogott el a kiállítás tervezésénél. De mindent megelőzőtt az erre az évre választott Ige: „*Még a templomnál is nagyobb van itt.*” (Mt 12,6). Ez jelenik meg az eseményt hirdető reklámeszközökön (pl. az ünnepre készült könyvjelzőn) is, és ugyanezt ol-

vashatjuk a bejárat feletti falon arany betűkkel.

A megnyitó előtti ünnepi előkészület rengeteg elfoglaltságot, nagy terhet rótt csapatunk minden egyes tagjára. De végül sikerült a kitűzött határidőre elkészíteni az összes táblát. Miután a zászlók elkészültek, felkerültek a helyükre a megállító táblákkal együtt, utoljára maradt az ünnepi virágdíszítés, melyhez Szabó Tünde segítségével kellett, hogy olyan legyen, amilyennek megálmodtuk. „*Hiszen azért fáradunk és küzdünk, mert az élő Istenben reménykedünk, aki üdvözítője minden embernek, de leginkább a hívőknek.*” (1Tim 4,10).

Uram Jézus, hálás szívvel mondok köszönetet, hogy velünk voltál munkáinkban, és most segítettél papírra vetni visszaemlékezéseimet. Köszönöm a kis családomat, hogy a Neked való szolgálataimban velem vannak és támogatnak, mert így „*Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.*” (Fil 4,13).

Voloncs Gáborné

A kiállítás megtekinthető a templomban, az istentiszteletek után, valamint hétköznapokon 9 és 13 óra között.

TISZTÚJÍTÁS

Dr. Szabó Mihály közel húszéves főgondnoki szolgálat után elfogadta a Budapest-Fasori Református Kollégium vezetésének felkérését a kollégiumi műszaki vezető tisztségre. Mivel e megbízatása összeférhetetlen lenne a főgondnoksággal, arról egyházi törvényünk szellemének megfelelően lemondott, de presbiteri szolgálatát továbbra is ellátja. Új főgondnokát november 17-én választotta meg a fasori gyülekezet a korábbi intézményi gondnok, Devich Márton személyében. Egyben új intézményi gondnok választására is sor került Bruckner László személyében. A tisztújításokkal együtt, előzetes ajánlások alapján egyben pópresbiter-választás is történt: a gyülekezet Járasi Sándort, Simongáti Győzőt és Toronyi Oszkárnéét választotta meg. Az új főgondnok, intézményi gondnok és pópresbiterek bemutatkozását az alábbiakban közöljük. Az új szolgálati helyekre lépőkre Isten gazdag áldását kérjük.

DEVICH MÁRTON – főgondnok

Budapesten születtem 1965-ben. Végzettségem gépészmérnök, de újságíró lett belőlem. Tíz évet a *Magyar Nemzet*él, másik tizet a *Heti Válasz*nál töltöttem mint vezető szerkesztő. 2011-től a Magyar Távirati Iroda kulturális szerkesztőségét irányítom, és zenei jegyzeteket írok. Muzsikuscsaládban nőtettem fel. Feleséggel, Kovalszki Mária zongoraművésszel, aki Marosvásárhelyen született, 23 éve vagyunk házasok. Három gyermekünk van. Réka (19) a PPKE bölcsészkarára, Gergő (15) a Liszt Ferenc Zeneakadémia előkészítő tagozatára, Noémi (9) a Julianna iskolába jár. Zuglóban élünk. A hit magját református lelkész nagyapám ültette el a szívemben, a budahegyvidéki gyülekezetben konfirmáltam. Sokáig azonban nem volt élő ez a hit, csak nagyobb ünnepeken jártunk templomba. Isten akkor szólított meg bennünket, amikor Réka lányunkat beírtattuk a Juliannába. Elkezdtünk járni a fasori templomba, és a Somogyi házaspár elhívott bennünket Tahiba, egy családós hétvégére. Ott tértünk meg feleséggel együtt 2001-ben.

A szolgálatokra is elhívásokat kaptam. Néhány év múlva pópresbiter lettem, majd 2006-ban presbiternek, illetve iskolaügyi, majd intézményi gondnoknak választott a fasori gyülekezet. A gondnoki-presbiteri teendők mellett tizenegy évig szerkesztettem a *Fasori Harangszót*, évekig szolgáltunk feleséggel a pároskörös csapatban, misszióban csoportvezetőként. Nyolc éve egy önálló házi imakört is vezetünk. Isten most a főgondnoki feladatokra hív. Hatalmas felelősséggel jár, és még nagyobb alázatot kíván ez a tisztség, de tudom, hogy ha az Úrra nézek, és csakis Őrá figyelek, Ő vezetni és tanácsolni fog. Szabaddá vált a szívem arra, hogy – feleségem szerető támogatásával – elvállaljam ezt a szolgálatot.

BRUCKNER LÁSZLÓ – intézményi gondnok

1968-ban születtem Budapesten. Pályám első szakaszában gyógypedagógiai tanárként, majd igazgatóhelyettesként fogyatékos fiatalok szakképzésével foglalkoztam, és eközben szakértőként szakképzés-fejlesztési, valamint foglalkozási rehabilitációs területen működtem, s emellett oktattam az ELTE szakirányú képzéseiben. 2011 óta az oktatásirányításban dolgozom; kiemelt szak- és felnőttképzési fejlesztési projekteket koordinál az általam vezetett főosztály a Nemzetgazdasági Minisztérium háttérintézményeként is működő Nemzeti Munkaügyi Hivatalban.

Feleséggel a gimnáziumi évek alatt ismerkedtünk össze, és közös hívő életünket a budapest-kelenföldi református gyülekezetben kezdtük. Itt – többek között – a gyülekezet fenntartásában induló Fehér Kavics Óvoda alapításában és működésének beindításában jelentős feladatot vállaltam mint missziói gondnok és presbiter. Négy gyermekünk közül a két fiatalabb általános iskolás (Lelle 8, Márkus 11 éves), a két nagyobbik a Baár-Madas Református Gimnázium tanulója (Sebestyén 16, Hanga 17 éves). A fasori gyülekezetnek 2006 óta vagyunk elkötelezett tagjai. Presbiterként és a Julianna iskola, illetve a Budapest-Fasori Református Kollégium igazgatótanácsának tagjaként kezdettől nyomon követtem és szívesen viselem a gyülekezet intézményes oktatási-nevelési munkáját.

JÁRÁSI SÁNDOR – pótpresbiter

1964-ben születtem Nagypalád községben, Kárpátalján. Tanulmányaimat a beregszászi egészségügyi szakközépiskolában végeztem 1983-ban. Ugyanebben az évben besoroztak a szovjet hadseregbe, a Bajkonur katonai kórházból szereltem le két év után. 1986-ban házasságot kötöttünk Bacsí Magdolnával a fertőssalmási református gyülekezetben. Két leányunk született, Nikoletta 1987-ben és Henrietta 1992-ben. Gyermkeink már iskolás korukban szabadon tanulhattak hittant, és járhattak templomba, ami a mi korunkban még tilos volt. 2000 januárjában egy áldott férficsendeshéten engem is megszólított Isten, életem legnagyobb és egyben legjobb döntése született, amikor Jézus mellett döntöttem. Egy évvel később egy házaspári csendeshéten feleségem is új életet kapott Jézusban. Nem sokkal ezután Budapestre költöztünk dolgozni a gyermekeinkkel együtt.

A nagyvárosban próbáltunk gyülekezetet találni, egy ismerősünk hívott a Fasorba. Istentisztelet után mindketten ugyanazt éreztük, és ugyanazt fogalmaztuk meg magunkban: MEGTALÁLTUK! 2007-ben Henrietta lányunk a Fasorban konfirmált, ugyanebben az évben feleséggel a felnőttkonfirmáció alkalmával együtt tehetünk vallást Jézusról, a mi Megváltónkról, a gyülekezet színe előtt.

SIMONGÁTI GYŐZŐ – pópresbiter

1973-ban születtem Budapesten. Végzettségem szerint hajótervező mérnök vagyok, jelenleg egyetemi oktatóként és kutatóként dolgozom a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen és a Közlekedéstudományi Intézetben. Feleséggel, Vajnai Gabriellával 2009-ben kötöttünk házasságot a Fasorban. Ő ugyanebben az évben kezdett konfirmációs tanfolyamra járni, én pedig elkísértem őt. Mivel itt az igazi Lélek szólt hozzám, a tanfolyam végére megértettem, hogy Jézus az egyetlen, vallásosságomból ki- és az örök életbe bevezető út.

2010-es közös konfirmálásunk után feleséggel együtt az iratterjesztésben kezdtünk el szolgálni, melynek 2012 óta vezetője is vagyok. Emellett a *Keresztkérdések* tanfolyam csendesnapján szolgálunk rendszeresen „táplálékkiegészítővel”, illetve a tanfolyam csoportvezetésében. A közös bibliaórák háttérszolgálatában is örömmel veszek részt.

TORONYI OSZKÁRNÉ – pópresbiter

53 éves vagyok, férjemmel 27 éve köteleztük el magunkat egymás iránti hűsége Isten színe előtt. Két felnőtt gyermekünk van. Vegyész mérnökként végeztem, 26 éve a nonprofit szektorban dolgozom a gyártói érdekképviselő területén. 1986-ban kerültem a fasori gyülekezetbe gyermekkori barátnőm révén, aki segédlelkészként szolgált itt.

Szüleim református keresztyén erkölcsi tanításon alapuló élete követendő példaként kísért végig életemben. Mindig komolyan vettem Isten Igéjét, de afféle „félkegyelmű” hívő voltam. Megértve Jézus értem is meghozott engesztelő áldozatát, a bűnbocsánatot örömmel elfogadtam, de az életem nem adtam át Neki, hanem a magam feje szerint jártam. Házasságunk sűrűsödő konfliktusai vezettek igaz bűnbánatra, mert Isten előtt elmondott házastársi fogadalmamat nagyon komolyan gondoltam annak idején, és nem akartam tovább engedetlenségben élni. Kértem bocsánatát, és hogy formáljon engedelmes eszközévé. Hiszem, hogy megbocsátott, mert látom magamon és környezetemen, ahogy munkálkodik. Jó visszaemlékezni az esküvőnkön a barátnőm által hirdetett Ige biztatására: „A hármas fonál nem szakad el egyhamar.” (Préd 4,12).

JÖVŐKÉPÜNK

Isten érintése Mátraházán

A Mátrában dúló kétnapos vihar közepette a megbékélés és feltöltődés háza volt számomra a mátraházi üdülő azon az egyházmegyei presbiteri hétvégén, amelyen először vehetem részt újonnan megválasztott presbiterként még az év elején. Az ott eltöltött néhány nap számomra az egész év meghatározó élménye volt. Az elhangzott előadások, és az éjszakába nyúló személyes beszélgetések hónapok távlatából is élénken élnek bennem. A bennem legtöbb gondolatot ébresztő előadás egyházunk jövőjéről szólt. Fontos lenne, hogy közös gondolkodás induljon el a témában, ezért is számolok be róla.

Az előadást Harmathy András, egyházunk *Jövőkép Bizottságának* elnöke tartotta. Először elborzasztó statisztikai adatokat hallhattunk, melyek megmutatták azt, hogy reformátusságunk hogyan fogyatkozik a rendszer-váltás óta. A vidékről városba áramlás, a kis falvak elnéptelenedése oda vezet, hogy gyülekezetek szűnnek meg, az elvándorló emberek pedig nem jelennek meg a városi gyülekezetekben. Vannak olyan falvak, ahol már építőanyagként adták el a kiüresedett templomot. A statisztikai adatok alapján az ország lakosságának jelentős része vallja magát valóságosnak, de már nem a keresztyén egyházak tanítása szerinti vallásosságra gondolnak. Hisznek valamiben, de nem az élő Istenben. Csökken országosan a keresztelek, házasságkötések száma, egyre kevesebben járnak templomba. Érdekes a vallásos neveltetésben részesülő gyermekek, és a lassan évtizedek óta működő egyházi iskolákban végzett diákok távolmaradása egyházunktól. A történelmi egyházak között nálunk a legmagasabb a munkanélküliségi ráta, felsőfokú végzettség-

gel nálunk rendelkeznek legkevesebben. Baranyai kistelepüléseken dolgozó lelkészek számolnak be arról, hogy az öregek kihaltak, a középgeneráció elvándorolt, vagy a bevándorló kisebbségek miatt hátrányt szenved. Az iskolákban csökken a létszám, sok a testileg-lelkileg sérült gyermek. A szülők a tanároktól várják a gyermekek nevelését. A gyülekezetek nem tudnak fennmaradni, elnéptelenednek. Alig van presbiter. A lelkész önerőből próbálja fenntartani magát, ezért mellékállásokat vállal. Így nem marad energia az emberek lelkének ápolására.

Nekem is élesen hatott a felszólítás: nem ülhettünk tovább a langyos vízben, miközben ég a határ. Tudnunk kell arról, hogy nálunk nyugatabbra fekvő országok is hasonló gondokkal küzdenek, de ott sokkal nagyobb anyagi és emberi tartalékok vannak, mint nálunk.

Mi hát a megoldás? Erre keresi a választ a zsinatunk által életre hívott *Egyházi Jövőkép Bizottság* is. Harmathy András beszámolt arról is, hogy miben kell különböznie egy egyház rendbetételének egy vállalat rendbetételétől. Az egyháznak Isten a feje. Az egyház történetében akkor történtek nagy dolgok, amikor Isten Szentlelke kiáradt. Nem mi emberek működtetjük az egyházat, hanem Isten. Csak ez a megoldás: Istenre figyelve meg kell élnünk az evangéliumot, és hagyni kell Istent munkálkodni. Missziói egyházra van szükség, azaz nem szabad a gyülekezeteket falak közé bezárni. Nyitni kell a világ felé. Egyházunk a gyülekezeteiből él, nem a központból kell várni a megoldást. Ha minden gyülekezet végzi a saját feladatát, akkor él az egyház. Jézus missziós parancsa is így kezdődik: „*Elmenvén...*” Az egyház tagjaként ki kell lép-

nem a falak közül, és a világnak egy élhető alternatívát kell mutatnom a kor aktuális sodrásával szemben. Tudja-e egyáltalán a környezetem, hogy én keresztyén vagyok? Sugárzik rólam az örömhír? Vonzó az a szeretet, ami bennem van? Általában mi reformátusok sok Igét ismerünk, akár fejből is, de meg tudjuk-e élni őket?

Szó volt az egyház struktúrájáról is: az évszázados építmény inog. Újra kell gondolni, mert jelen formában nem lehet fenntartani, nem illeszkedik a mai kor kihívásaihoz. A presbitériumokban is megújulásra van szükség, nem működhetnek egyszerű szavazógépként tovább. Olyan munkaközösséggé kell válniuk, ahol a tagok felelősséggel, szolgálattal és tanítói feladattal bírnak.

A bizottság kidolgozott egy *Érintés* című programot, amely az interneten is megtalálható (<http://erintes.reformatus.hu>). Ebben az összes református gyülekezetet és intézményt egy közös beszélgetésre hívják az evangéliumról, az egyházzal és a világban való jelenlétről. *„A párbeszédben való részvétel a gyülekezet számára három találkozást jelent. Mintha most költöztünk volna az adott településre, az első találkozás alkalmával meghallgatjuk a településen élőket az életükről, és arról, ahogy a gyülekezetet látják. A második találkozás során arra figyelünk, hogy a halottakról mit mond Isten Igéje. A harmadik találkozáskor arra keressük a választ, hogy mindennek fényében mi a gyülekezet küldetése itt és most.”* (idézet a programból). Rövi-

den az első találkozón tükröt tartunk magunk elé (milyennek látnak minket az emberek), utána megkérdem Istent, hogy Ő hogyan gondolkodik a felmerülő kérdésekről, majd cselekszem.

A program nem véletlenül kapta az *Érintés* címet. A bizottság egyik ülése nem igehirdetéssel indult, hanem beszélgetéssel: melyik bibliai történet jut eszükbe a jelenlévőknek a református egyház mai helyzetéről? Rövid időn belül a vér folyásos asszony története jött elő. Belőle 12 éve megy ki az élet. Az egyházból is megy ki az élet. Az asszonyt egy érintés meggyógyította. Mindent feltett egy lapra. Megállt, mindent elmondott őszintén Jézusnak, és a bűnbocsánattal együtt a gyógyulást is megkapta. Egyházunknak is erre lenne szüksége. Az asszonyt Jézus vissza helyezi a helyére, mert aki Jézussal találkozik, az a helyére kerül.

Milyen jó lenne, ha egyházunknak is ilyen jelzőket adnának: az egyház, akit Jézus megérintett, akinek megbocsátotta a bűneit, akit helyreállított...

Még most, írás közben is éreztem azt a lelkesedést, ami eltöltött ott fenn, távol a világ zajától az előadás után. Jó lenne, ha gyülekezetünket is „megérintené” a felvázolt program, és lelkesen be tudnánk állni mögé, el tudnánk indulni a minket körülvevő világ felé. Hogy rólunk is úgy beszéljenek, mint akiket Jézus megérintett, akiknek megbocsátotta a bűneit, akiket helyreállított...

Dr. Bartha Csaba

Presbiteri munkanapok és csendesnapok

Visszatekintés az elmúlt évre

Gyülekezetünk presbitériuma többféle alkalom keretében tanácskozik. „Hivatalos” a minden hónapban egyszer tartott gyűlés. A gyakran a késő éjszakába nyúló találkozásokon, lelkipásztori igei bevezető után, a gyülekezetet érintő legfontosabb kérdések kerülnek napirendre, de minden alkalommal bemutatkozik egy-egy szolgálati ág is. Idén, az új presbitérium második évében a centenáriumi előkészületek mellett a leghangsúlyosabb kérdések a kollégiummal kapcsolatos ügyek, és a gyülekezet anyagi helyzete volt. A szokáshoz híven idén tavasszal és ősszel is sor került presbiteri csendesnapra. Ezekén az alkalmon lehetőség van kevésbé kötött napirend mellett beszélgetni, együtt gondolkodni. Szintén hagyomány, hogy a presbiterfeleségek is találkoztak évente egy napra, hogy a támogató szolgálatukról elcsendesedhessenek, és ahhoz erőt merítsenek.

Idén tavasszal a presbiteri hétvégére Balatonszárszón került sor. A hétvégét együtt töltöttük a presbiterfeleségekkel, ez a közösségépítés ügyét is segítette. A találkozás helyszíne, a szárszói Soli Deo Gloria Konferenciaközpont, a hitnek, a szeretetnek, az összetartásnak és a Krisztusra találásnak is helye, ahol évtizedek óta folyik az evangélium hirdetésének nagyszerű munkája. A felújított konferenciaközpont, az igényes szobák látványa, valamint a fogadó személyzet gondoskodásának megtapasztalása nyomán megfogalmazódott a gondolat: jó lenne a jövőben ide gyülekezeti rendezvényeket is szervezni.

A jó és okos sáfárról szóló példázat sokaknak sokszor szolgált már alapul számvetések készítéséhez. A presbiterek is egy erről szóló bevezető tanítás nyomán gondolkod-

hattak el lelki-anyagi javaink biblikus felhasználásáról, hasznosításáról. A téma a jövőre nézve is igen aktuális, így fontos, hogy a gyülekezet is bekapcsolódjon az erről való gondolkodásba. Gyülekezetünk anyagi élete ugyanis nem csak a presbitérium ügye. Minden gyülekezeti tagnak magáénak kell éreznie azt a felelősséget, hogy a gyülekezet csupán abból gazdálkodik, amit a tagjai adományként, perselypénzként Isten dicsőségére, az Ő buzdítása alapján felajánlanak. Az egyik jelenlegi bevételi forrás, a kolumbáriumi helyek megváltása a helyek betelése miatt lassan elapad. Ezzel is ébresztget bennünket az Úr, hogy anyagi értelemben is érett, teherhordozó gyülekezet legyünk. Fel kell ismerni, hogy nem a holtaknak, hanem az élőknek kell eltartani a gyülekezetet. Adja Isten, hogy a következő évben ezek az Igék is kinek-kinek segítséget, indítást adjanak arra, hogy anyagi életét az Ige fényében átgondolja, és a gyülekezettel való anyagi kapcsolatát is mérlegre tegye. (Az elhangzott tanítás szerkesztett változata írásunkat követően olvasható).

A november végi csendesnap a Fasorban már a jövő feladatainak megbeszélése jegyében telt. Az idei tisztújítás során megújult presbitérium továbbra is kéri a gyülekezet imádságos háttérét munkájához. A presbiterek egymás terheit is igyekeznek hordozni úgy, hogy párokat alkottak sorsolás útján, és a párok tagjai figyelnek egymás életére, szolgálatára. Kérjük a gyülekezetet, hogy szeretettel vegye körül a sok örömteli terhet hordozó presbitereket (munka, család, gyülekezeti szolgálatok), még akkor is, ha nem látja őket minden alkalmon.

Szabó Zsolt

Isten sáfárai vagyunk

Anyagi életünk a Biblia mérlegén

Mindannyian Isten sáfárai vagyunk. Megbíznók a hatalmas Isten, megbízatásunk az Ő javaival használni a ránk bízottaknak. Ez nem kényszerű kötelesség, hanem boldogító megbízatás. A Tőle kapott anyagi javakkal gazdálkodunk, és aki ebben a megbízatásában hű, bölcs és tevékeny, aki megköszöni a lehetőségeit, használja és kamatoztatja kincseit: sem nem őrizgeti, sem nem tékozolja azokat, az boldog ember. A tékozló kezén haszontalan dolgokra folynak el a lehetőségek, a sáfár kezén hasznos dolgokká válnak. „*Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bízta, attól többet kérnek számon.*” (Lukács 12,48). De hát ki a sáfár? Ma már inkább csak a bibliai, egyházi nyelvben élő szó. Jelentése: *‘ház- és vagyongondozó, felügyelő’* – ennyiben tehát szolga, beosztott; ugyanakkor a fogalomhoz hozzátartozik az is, hogy bizalmi beosztás, a gazda és sáfára között feltétlen bizalom van.

Az embernek Istenhez való viszonyát elárulja az, hogyan viszonyul a pénzhez. A pénz lehet Mammon, idegen isten, de a pénz Isten szolgálatába is lehet állítani. Az özvegyasszony örök példája az Isten előtt kedves adakozásnak. Jézus úgy mutatta meg őt tanítványainak, mint aki mindenét, az egész „életét” adta Istennek. Hányszor találkozunk ilyen szegény „özvegyasszonnyal” a Faszorban, aki örömmel hozza a maga „két fillérjét” hálaáldozatul az Úrnak! Isten az adakozó szándékát nézi. Az Úr Jézus most is lát mindenkit, de legszívesebben azoknak a lépteit kíséri, akik mindenüket odaadták Őnek – egész életüket –, és teljes szívvel Őt szolgálják. Azokat, akik nem számolják, hogy mit, mennyit adtak már Neki, hanem szívesen ad-

ják azt, amit tudnak: adományt a jövedelmükből, nyugdíjukból.

Isten sáfáraiaként újra gondoljuk végig: az a ház vagy lakás, amelyben élünk, Isten háza. A házban élők az Övéi, a ház berendezése Istené. Pénzünk Isten pénze – s nemcsak a tizede. A ránk bízott drága kincs az Ő evangéliuma. Életünk ideje az Ő ideje. Tehetségünk az Ő ajándéka. „*Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?*” (1Kor 4,7). Boldog ember az, aki ismeri az Ő gazdag Urát, aki megköszöni a lehetőségeit, aki használja azokat, kamatoztatja és kiosztja, vagyis nem őrizgeti, nem tékozolja, nem tartja vissza. Az Úr kérdez: *Mid van? Hogyan élsz vele? Miként sáfárkodsz vele?* Boldog az is, aki fölismeri az Isten kezét jóléte alakulásában, és így azt is, hogy talán éppen őrajta keresztül szeretne másoknak adni valamit az Úr. „*Nagyobb boldogság adni, mint kapni*” (ApCsel 20,35). A világ ezzel szemben azt hirdeti, hogy nincs nagyobb boldogság, mint amikor nyerhet, kaphat az ember. Nyeréskedő, haszonleső élet jellemzi az embert.

Amikor lejárt megbízatása, a sáfár számára a számadás, számonkérés nem kerülhető el. Boldog az a szolga, akit munkában talál a Gazda, vagyis a megbízatása szerinti sáfárságban.

Mózeset megkérdezte az Úr az elhívásakor: „*Mi van a kezvedben?*” (2Móz 4,2). Csak egy bot, de az csodák eszköze lett engedelmissége nyomán. Téged is kérdez az Úr: *Mi van a kezvedben? Odaadod-e Neki? A titok az, hogy ragaszkodsz-e hozzá vagy odaadod – az Ő kezébe, mások áldására és a te örömödre.*

Mit vallok meg a szabadságommal a pénz vonatkozásában?

1. Mindenestül az Úré vagyok. A *Heidelbergi Káté* 1. felelete így vall: „nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, a Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok.” A rendelkezési jog az Övé fölöttem és minden tulajdonom fölött. Nem is az kérdés, hogy mennyit adok az Úrnak, hanem az, hogy mennyit tartok meg abból, ami az Övé.

2. Hálás szívvel tisztetem Őt. Pál a filippi levélben „kellemes illatnak és kedves áldozatnak” (4,18) nevezi az adományt, vagyis ez a hála és az imádat áldozata. Talán nem gondoltunk erre, de ez is része az istentiszteletünknek.

3. Hiszek az Ő gondviselésében. Jövedelmünk Istennek visszaadott része jelzi, hogy mennyire bízunk Őbenne. A szegény özvegyasszony kész volt mindenét odaadni. Van-e teljes bizalmunk Benne? El tudom-e engedni, ami nálam van? Nem elszórva, hanem az Úrra bízva?

4. Áldozatkészségem tükrözi elkötelezettségemet. Macedónia gyülekezetei „*erejükön felül is önként adakoztak*” (2Kor 8,3). Áldozatot hoztak, nem könnyedén, hanem erejükön felül. Nem kényszerből, hanem önként. Milyen nagy szabadság ez és milyen öröm, hiszen ezt olvassuk: „*Mert a nyomorúság sok próbája között bőséges az ő örömiük, és nagy szegénységükből a tisztaszívűség gazdagsága lett.*” (2Kor 8,2).

5. Adakozásom tükrözi a megbízhatóságomat. Jézus Krisztus arról tanít, hogy a pénzfelhasználásban való megbízhatóság után bízhat ránk az igazi érték. Abban, ahogyan adakozunk, látható a megbízhatóságunk. Ha a pénzügyekben nem vagyunk hűek, hogyan lehetnénk hűek a mennyei kincsek tekintetében?

6. Adakozásom megmutatja szeretetemet. Ha kötelességteljesítés az adakozás, akkor behatárolt, ha szeretetből fakad, akkor szabad.

„*Minden dolgokat szeretetben menjen végbe!*” (1Kor 16,14). Isten iránti szeretetünk egyik jele az, ha az Ő Országá eljövételéért imádkozunk, és Országáért anyagi áldozatot is vállalunk. Hiszen a szeretet odaadó.

7. Adakozásom jelzi hitbeli állapotomat. Isten nem akarja azt, hogy vonakodva adjunk, Ő a „*jókedvű adakozót*” (2Kor 9,7) szereti. Azt mondják, háromféle adakozó létezik: a vonakodó, a kötelességtudó és a hálaadó. Az első jelszava: „*Muszáj adnom!*” A másodiké: „*Adnom kell!*” A harmadik ezt érzi: „*Adni szeretnék!*”. Nem másnak, mint Jézus Krisztusnak!

8. Adakozásom kifejezi figyelmisségemet. A hívő ember nyitott szemmel él és jár. Meglátja a valós szükségeket, és arra reagál konkrét adakozással. Elsősorban saját gyülekezetén belül figyeli a szükségeket, de ezen túl is kész a segítségre. Céladakozás ez, ahol megjelenik az adott hiány, és ahol lehet ezt pótolni céltudatosan és célirányosan.

9. Adakozásom nyilvánvalóvá teszi a fegyelmettségemet. Pál apostol az 1Kor 16,1–2-ben ezt írja: „*A hét első napján mindegyikőtök tegye félre és gyűjtse össze azt, ami telik tőle, nehogy akkor történjék a gyűjtés, amikor odamegyek.*” Ebben tervszerűség és rendszeresség tükröződik. Az adakozás alkalomról alkalomra történjék, az Úr napján, mindenki vegye ki a részét belőle és a mértéke legyen, ami tőle telik. Ne kampányszerű legyen, ne egyesek ügye, és ne „éppen csak”.

10. Adakozásom nyereség. Adakozásunk az Úr Országát építi, és a leghasznosabb befektetés, nyereség ez mindenkinek, nekünk is. Hiszen mi a „nagyobbat” nyerjük el Jézus szavai szerint: örömet kapunk és áldást. Csodálatos dolgok megtapasztalói leszünk, mert az Úr Jézus követésében az Ő áldásának gazdagságában élhetünk.

Somogyi Péter igeszolgalatából

„Uram, a Te Igéd: Lélek és élet...”

Gondolatok az októberi evangelizációs hét után

A címbeli rövid fohással kezdte az igehirdetés alkalmait Ittész István evangélikus lelkipásztor, aki októberben látogatott el hozzánk. Az evangelizáció a hit és az értelem kapcsolatát járta körül olyan kulcsszavak segítségével, mint *bizalom, engedelmesség, reménység, győzelem, beteljesülés*. A lelkipásztor a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetéből vette ezeket a kifejezéseket, és a fejezeten, a hit hősei életén végighaladva bontotta ki az Ige tartalmát. Az alábbiakban nem az evangelizáció rövid kivonatát fogom adni, hiszen ez aligha pótolná az eredetét. Mindenkinek ajánlom, hogy hallgassa végig (a www.fasor.hu honlap *Legfrissebb felvételeink* menüpontja alatt letölthető). Inkább néhány olyan gondolatot osztanék meg, ami bennem elindult a hét kapcsán.

Én személyesen külön örültem a témaválasztásnak, két szempontból is. Az egyik a Zsidókhoz írt levél választása: ez az egyik olyan bibliai könyv, amivel a legtöbbet birkóztam és birkóztam. Vannak olyan részei, amiket nagyon nehezen tudtam beilleszteni az Egészhöz. Hála Istennek és ennek a hétnek, a 11. fejezet megnyílt előttem. Ennek egyik okát én a nagyon jól kiválasztott kulcsszavakban és a tagolásban látom – az egybefüggő szöveg így felbomlott olyan logikus egységekre, amik így már önmagukban értelmezhetők. Ugyanakkor össze is kapcsolódnak ezek a részek egyetlen egésszé, hiszen az a reménységünk, hogy Krisztussal járva a hitnek ezek a tartalmai (*bizalom, engedelmesség* stb.) fognak kibontakozni időről időre.

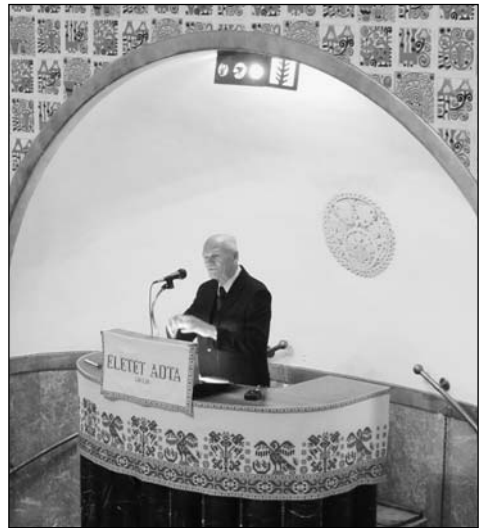
A másik az értelem és a hit kapcsolatának vizsgálata. Rendkívül fontosnak érzem ezt a témát, egyrészt azért, mert le kell szögezni, hogy a hitet nem szabad összekeverni, össze-

mosni sem az érzelmekkel, sem a hangulatokkal, sem a különböző irracionális tudattartalmakkal. Ugyanakkor a hit nem is intellektuális kaland, tehát nem egyszerűen egy szellemi, értelmi tevékenység. Ahogyan Ittész István nagyon megragadóan fogalmazott: a hit vektormennyiség... nem csak nagysága, hanem iránya is van. Nagyon nem mindegy tehát, hogy mi (illetve Ki) hitünk tartalma. Ha a hitünket nem a megfelelő irányba helyezzük, akkor nem a célhoz fogunk eljutni (vagyis igazából nem jutunk el sehová). Az evangelizáció során később hangsúlyosabbá vált az is, hogy a mi hitünk nem „egyszerűen” Isten-hit – Krisztus nélkül még csak beszélni, gondolni sem tudunk semmit Istenről. Ezek után az útmutatók után hitünk „iránytűje” már egyértelmű, hogy merre kell forduljon. Az irány mellett azonban ott van a vektor másik jellemzője: a mennyiség, a nagyság. Én úgy értelmeztem, hogy ezen a ponton kapcsolódhat a hitünk az értelemhez: a hit nem egy nagyon akart, vagy különböző meditatív gyakorlatokon keresztül kifejlészthető valami, hanem egy Istentől jövő hívásra adott tudatos válasz, döntés. Így lesz a hit „nagy”, nem saját erőfeszítéseink által.

Ami miatt még fontosnak éreztem, hogy hit és értelem viszonyáról volt szó, az a vallás és a tudomány sokszor rosszul értelmezett kapcsolata. Gyakran találkozom még ma is azzal a váddal, hogy mivel a hit megkívánja a kételkedés feladását, ezért a tudományos gondolkodás összeegyeztethetetlen a hívő élettel, szemlélettel, hiszen a tudomány lényege pont az, hogy bármire rá mer kérdezni, és nincsenek előfeltevései. Ezért ha mindenképpen össze akarjuk egyeztetni a kettőt, akkor visz-

szacsúsunk a középkorba, amikor is a Biblián kívüli információk lényegtelenek voltak, így nem is kutatták őket. Nem szeretnék most sok szót pazarolni arra, hogy mennyi téves információ van a fentebbi érvelésben, hiszen nincs olyan tudományos elmélet, amelynek ne lennének kimondatlan feltételezései (az ateista „semlegesség” is az!), másrészt a középkorban sem vakon, betűnként olvasták a Szentírást (már aki tudott olvasni). Azt viszont fontos látni, hogy ha hisszük, hogy mind a természetet, mind a Bibliát Istentől kaptuk, akkor ezek között nem lehet (és nincs is) ellentmondás, legfeljebb a Biblia értelmezése(i) és a természet értelmezése(i) között. Ittész István lelkipásztor a témával kapcsolatban a „hit által megérteni” kifejezésre helyezte a hangsúlyt: számtalan, a tudomány által megmagyarázhatatlan vagy nem megmagyarázandó dolgot érthetünk meg, értelmezhetünk hitünk segítségével. Mondhatnánk talán azt is, hogy a hit egy olyan „szemüveg”, amivel az addig kusza, összefolyó dolgok körvonalat kapnak, értelmesen összerendeződnek. Én így értettem meg az evangelizációból a hit és értelem kapcsolatát – illetve azt, hogy így válik a világ hit által értelmes egésszé.

A fő téma mellett egy melléktémát emelnék még ki, ami áthatotta ezeket az alkalmakat: a hívő ember kudarcai, megpróbáltatásai. Egy nagy kérdést feszegetett a lelkipásztor: mit jelent hívőnek lenni, mit jelent a megtérés? Számomra az evangelizáció legmagasabb pontja (tartalmában legmélyebb) Ábrahám hitének, életének elemzése volt. Mert hát olyan könnyű abba a tévképzetbe ringatni magunkat, hogy ha az ember megtért, és „átadta az életét az Úr Jézusnak”, ahogy gyakran ezzel a fordulattal élünk, akkor már nyugodtan hátradőlhetünk, hiszen kiszakadtunk a világ fejedelmének hatalma alól. Nos, Ábrahám életének végiggondolása mindenkit ki kell jó-

Ittész István hirdeti az Igét

zanítson, hiszen olyan dolgokat tett (felesége elárulása, az utódkérdés „megoldása”, Izsák bálványozása), amelyek finoman szólva sem egy hívő élet tanúbizonyságai. Hogy is van ez akkor? Hányszor állunk pironkodva, szégyenkezve az Úr elé amiatt, amit két úrvacsora között művelünk? Ittész István egyik legtalálóbb mondata az volt, hogy csak azt vagyunk képesek elhinni, amit emberileg lehetségesnek tartunk. És itt térhetünk vissza a kulcsszavakhoz: emiatt nem bízunk az Úr megoldásaiban, nem engedelmeskedünk az Ő akaratának, már nem is reménykedünk benne (lásd Ábrahám), hogy győzelemre visz bennünket, és így beteljesedik az életünk.

De valóban erre hívott el bennünket az Úr? – tette fel a kérdést az igehirdető. Ez a figyelmeztetés volt számomra a hét igazi üzenete: az engedelmesség nem csak követi, hanem meg is előzi az Úrral való szoros kapcsolatot, aki – ha merjük hinni – nem hagy cserben bennünket, hiszen célja az, hogy bennünket győzelemre vezessen.

Tézli Péter

Egyházmegyei közgyűlés

Október 6-án, közel húsz év után újra templomunkban tartotta éves közgyűlését a Budapest-Északi Református Egyházmegye Simonfi Sándor esperes vezetésével. A 31 gyülekezet küldöttsége (lelkészek és gondnokok – köztük a fasoriak is mint a megye legnagyobb gyülekezetének szolgálati) egész nap tanácskozott, és számos döntést hozott.

Az egyházmegye előadói beszámoltak az elvégzett feladatokról, a közgyűlés a megyét érintő költségvetési kérdésekben is döntött. Számunkra örömteli esemény volt a nap során a budapest-árpádföldi gyülekezet hivatalos megalapítása a tőlünk indult, és családja révén ide költöző Nyikos András lelkipásztor vezetésével.

Az iskolaépület átadásának évfordulója alkalmából ünnepi megemlékezés keretében november 18-án megkoszorúzásra került a Budapest-Fasori Református Kollégium Julianna Általános Iskolájának falán egykor elhelyezett emléktábla. A templomban egy tanuló hollandul köszöntötte az ünnepségen megjelent Gajus Scheltema nagykövet urat, aki köszöntőjében örömét fejezte ki, hogy ezen a kicsi helyen Hollandiát talál. Az 5. osztályosok műsorát követően a gyerekek elénekelték a holland és a magyar himnuszt.

Idén, a reformáció ünnepéhez kapcsolódva, negyedszer vehettünk részt reformációi emlékfutáson a Városligetben. A táv 1517 méter, ami két nagy kört jelentett a nagy rét körül. Óvodásoktól a felnőttekig sokan eljöttek a protestáns felekezetek hívására. A leggyorsabbak pólót kaptak, a többi résztvevő kitűzött és egy szép emléket vihetett haza. A programot hálaadó ima zárta. Jó volt együtt lenni, mozogni, és jelképesen emlékezni arra – sokkal hosszabb – útra, amit reformátor őseink megtettek.

Köszönet a szervező evangélikus testvéreknek!

„...én élek, és ti is élni fogtok” (Ján 14,19)

Az elmúlt hetekben megújult a kolumbári-umunk. Nagy szükség volt arra, hogy a festők, a villanyszerelők és más segítők összehangolt munkával rendbe hozzák a hiányosságokat. A lépcsőlejárattal szembeni falra egy megvilágított felirat került a címben olvasható Igével. Néhány nappal később temettünk először a felújítás után. Amikor a temetési megbeszélés volt, még nem tudtam, hogy ez az ígés tábla a falra kerül. Az elhunyt leánya mondta, hogy hívó édesanyjuk gyászjelentésére ezt az Igét választották. Bennem is felerősödött, hogy erről szolgáljak a temetésen.

A temetés napjára már láttam az összefüggéseket. Elmondtam a családnak, hogy mennyei Urunk simogatását kaptuk most, amelyben különösen is tudunkra adta, aláhúzta: „...én élek, és ti is élni fogtok.”

Áldott legyen az Ő neve, hogy ennyire „él” ma is Igéje, és így is megtapasztalható jelenléte.

Végh Tamás lelkipásztor

EL SHADDAI

Michael Card Budapeste

Michael Card, amerikai evangéliumi énekes, énekszerző és könyvíró, a teológia professzora adott hangversenyt templomunkban 2013. október 11-én. A koncertre az evangelizációs hét zárásaként került sor. Köszönettel tartozunk dr. Harmathy András szigetszentmiklósi lelkésznek és feleségének a hosszú, állhatatos szervezőmunkáért, ami nélkül ez a feledhetetlen alkalom nem valósulhatott volna meg.

Szégyenkezve vallom be, hogy *Michael Card* munkásságát egyáltalán nem ismertem, a neve sem mondott nekem semmit, igazából nem is értettem, hogy kerül ez a koncert egy evangelizációs hét utolsó alkalmaként a hirdetőlapra. Nem terveztem, hogy elmegyek, de – mint már annyiszor – ez a nap sem az én terveim szerint alakult. Testvérek jöttek értem, és egyszer csak ott találtam magam a zsúfolásig megtelt templomban. Valami csoda folytán helyem is akadt, de még mindig nem tudtam, mit is keresek ott.

Aztán elkezdődött a hangverseny. *Michael Card* zongorázott, gitározott, közben énekelt, lendülettel, szívvel, szeretettel. A dalok között pedig egyszerű, tartalmas, és nagyon személyes bibliai tanítást hallottunk tőle, egy tolmács segítségével. Szinte az első

mondatok után világossá vált, hogy Jézus hívta össze a jelenlévőket. Nagy kiváltság az Úr jelenlétét ilyen „kézzelfoghatóan” meg tapasztalni! Anélkül, hogy bármit tudtam volna az előadóról, életéről, elhívásáról, eddigi munkásságáról, szavaiból és az elhangzott énekek soraiból egyre világosabbá vált, hogy ez az ember nem csak látta az Urat, de személyesen ismeri Őt, szoros, bensőséges kapcsolatban, barátságban, hogy ne mondjam, szimbiózisban él Jézussal, olyan titkok tudója és világosságok birtokosa, melyek kizárólagosan a mindenség Urától kaphatók.

Krisztus ott volt a templomban, és ezt mi, jelenlévők mind tudtuk, éreztük. A hallgatóság kezdeti megilletődöttsége, az udvarias tartózkodás, a talán rajtam kívül másokban is felmerülő kételyek hamar oldódtak, és kisvártatva a gyülekezet és vendégeink együtt zengték-zengtük az *El Shaddai* kezdetű, itthon is jól ismert éneket, majd felbátorodva egyre több másik művet is. Ki magyarul, ki angolul – a szövegek mindkét nyelven megjelentek a kivetítőn –, Istent dicsőítő öröme töltötte be a templomot és a szívünket.

Nagy hála van a szívemben, hogy mind ezt átélhettem. Egyetlen dolog miatt volt hi-

Fotó: Demeter Zoltán

– IMMANUEL

n, a fasori gyülekezetben

ányérzetem: mi, akik ott lehettünk, csodálatos ajándékot kaptunk, talán viszonzhattuk volna. Mi is adhattunk volna valamit csodálatos református énekeink egyikének közös eléneklésével. Sajnálom és szégyellem, hogy nem volt elég bátorságom ezt kezdeményezni. Pedig talán mind Istennek, mind vendégünknek jólesett volna.

A zene modern hangzása ellenére igazi, emelkedett templomi hálaadásban volt ré-

szünk. Michael Card utólag elmondta: nagyon megragadta a templomunk hangulata, szépsége. Sohasem énekelne stadionokban, tömeg előtt. Ő Istennek énekel, amihez templom kell és emelkedett lélek, bensőséges hangulat, a szöveg értése, ismerete – a szeretet nemzetközi nyelvének, no meg a vetítésnek a segítségével. Ahogyan nálunk is történt. Reméljük, nem utoljára.

Dr. Szabó Ágnes

Beszélgetés Michael Carddal a koncert után

– A mai este után úgy érzem, hogy mi mind egy nyelven beszélünk, és bár Ön az óceán túlsó oldaláról érkezett, tökéletesen értjük egymást...

– Igen. Mert a szív hangján beszélünk.

– Nagyon érdekelne a háttér, hogyan kezdődött a pályája, hogyan kezdett zenélni?

– Az Egyesült Államok Tennessee államából, Nashville városából származom. Mindenki tudja arrafelé, hogy ez a zene földje, a zene városa. Úgy nőttem fel, hogy míg mások iskola után sportolni mentek, mi zenélni mentünk. Még csak 4-5 éves voltam, de már gitároztam, és minden barátom ezt tette. Később a suliban zenekarokat alakítottunk – mindent játszottunk, elsősorban persze progresszív és rockzenét, valamint az '50-es évek irányzatait. Elmondhatom, hogy az egész életem a zenéről szól. A családban mindenki játszott valamilyen hangszeren, az egész élet a muzsikáról szól, egyszerűen nem tehattünk mást: zenéltünk.

– **És hogyan találkozott Istennel?**

– Mindkét nagyapám igehirdető volt, tehát a szüleim lelkipásztorok gyermekei. Jézus Krisztus állandó téma volt, és mindig jelen volt otthon, a család együtt olvasta a Szentírást. Nyolcéves lehettem, amikor rádöbentem, hogy Jézus nem egyszerűen meghalt a kereszten, hanem személyesen értem halt meg, azért, hogy nekem életem lehessen. Ekkor lett személyes megváltómmá. A mi gyülekezetünkben akkor ezt úgy illett mondani: „Behívtam Jézust a szívembe”. Bár még csak kisgyermek voltam, én már akkor is úgy gondoltam és úgy is mondtam, hogy nem én hívtam be Őt, hanem Jézus hívott be engem az Ő szívébe! Nekem már akkor is voltak fájdalmaim, problémáim – persze másként, mint később, felnőttkoromban –, és már akkor is tudtam, hogy Ő az, Aki felemel, és magához vonz, magához hív. Ennek már csaknem 50 éve, és azóta is így van ez minden esetben.

– **Hogyan komponál, hogyan születnek az énekek? Melyik jön először: a szöveg vagy a zene?**

– Ez mindig másként történik; van, amikor egy dallam, máskor egy szó jön először, egy mondat, egy kifejezés, zenei motívum. Néha csak azt érzem, hogy valamit nagyon el kell mondanom. Egyszer megálmodtam egy dalt, az nagyon jó volt! Ez csak egyszer fordult elő, többnyire az ötletet kemény munka követi. Állítólag több mint 400 dalt írtam, nem tudom, én soha nem számoltam össze, de egyet mondhatok: mind másként született. Egy közös van bennük: mind a szívemben született.

– **Mit gondol Magyarországról? Milyen benyomásokat szerzett nálunk?**

– Nagyszerű városban élek, csodálatosan éreztem magam. Mindenki annyira kedves és érzékeny! Nagyon szeretnék majd visszatérni, elhozni a feleségemet és a gyermekeimet, hogy ők is részesei lehessenek mindannak, amit én itt kaptam.

– **Milyen további tervei, vágyai vannak, mit szeretne még elérni?**

– Már befejeztem egy, evangéliumokról szóló sorozatot. Elkészült egy lemez és könyv, valamint egy tanítói videó külön mind a négy evangéliumról. A még rendelkezésemre álló időt – és mennyi lehet ez, 15-20 év? – a négy evangélium integrálásával szeretném tölteni. Ha megfelelően készítem, ez persze elvezet az Ószövetséghez is. Jézus életének apró mozzanatait, pillanatait, a piciny részleteket szeretném tanulmányozni. Hiszek abban, hogy ha ezt rendesen csinálom, akkor végül majd előttem áll Ő. A személy, akihez a szívem beszél, akihez imádkozom szóval, énekel.

Szabó Zsolt

(Fordította: Dr. Szabó Ágnes)

Női kapok–adok,

avagy Bekukucskáló egy fasori eseménybe

Játékra hívlak, kedves Olvasó. Olyan keveset játszunk mi magunk. Olvasd el a címszavakat és a hozzájuk kapcsolódó gondolatokat! Az összekevert kezdőbetűkből a cikk végén alkossd meg az alkalom címét! Remélem, nem lesz nehéz! A végén megsúgom a választ. Szeretettel ajánlom a lelketeknek!

F – FÜRDŐ: Sokan vártuk már ezt az alkalmat, hogy a mindennapok sodrában megálljunk egy pillanatra és „megújító fürdőt” vegyünk a Szentlélek által (Tit 3,5).

E – EGYEDÜL: Pár éve még egyedül jöttem ide. Most négyesben érkezünk férjem édesanyjával, édesanyámmal és az ő hölgyismerősével, aki régen a Fasorba járt.

N – NŐK: Milyenek vagyunk mi nők, akik az ország különböző pontjairól jövünk, ki közelről, ki egészen távolról, ki egyedül, ki többedmagával, ki reggeli gyereksírás, ki hosszú vonatút után, ki bizakodóan, ki megfáradtan, ki elsőként, ki sokadjára? Ha más utakról is indulunk, ugyanoda szeretnénk megérkezni. Közös bennünk a vágy, hogy a szombati napunkat nőtestvéreinkkel együtt az Ige közelében, a Fasorban töltsük. Idén 140 hölgy vett részt az alkalmon. Édesapám fanyar humorral jegyezte meg, hogy az esemény címe enyhén szólva is abszurd. Merthogy ahol sok nő van együtt, az nem lehet csendes. Akik voltunk már, azok tudjuk, Isten képes minket csendre inteni. Egyedül Ő képes erre.

I – ISTEN HÁZA: A nyitó helyszín a centenáriumi ünneplő gyönyörű templomunk volt. Sorban érkeztek az ismerős és ismeretlen arcok, s bár eljöttünk otthonról, mégis hazaérkezünk a Fasorba.

N – NEHÉZSÉGEK: Nemcsak kedves rokonnal, hanem egy kevésbé kedves, sőt kelle-

metlen lelki teherrel is érkeztem. Ahogy a gyerekdalban énekeljük: „*Terhem cipelem a zsákomban, súlya telepszik a vállamra, Le kéne tenni, le kéne tenni, Anélkül menni de jó volna!*”

R – REMÉNY: Nagy reménység volt bennem, hogy a nap végére a gazdag tartalmak „elfogyasztása” mellett a zsákom is lekerül rólam, és vigasztalást nyerek az Úrtól. „*Ez vigasztalásom nyomorúságomban, mert beszéded megelevenít engem.*” (Zsolt 119,50).

O – Ó, BOLDOG AZ AZ EMBER...: „*Ó, boldog az az ember, ki Isten útján jár*” – szölt az ismert zsoltár. Az énekeskönyvből mi választottuk ki kedvenc énekeinket. Sok kéz emelkedett a magasba, szinte végére se értünk a kívánságoknak.

A – AJÁNDÉKAINK: Somogyiné Ficsor Krisztina lelkipásztor a nyitó áhítaton arról beszélt, hogy mindannyian megajándékozottak vagyunk. Az életben kapott áldásokat azonban csak az látja igazán, aki befogadta az Úr Jézust a szívébe. Aki elfogadta ezt a mérhetetlen nagy kegyelmet, azt az Örökkévaló Atya bőségesen megajándékozza. „*Az Úr is megad minden jót, földünk is meghozza termését.*” (Zsolt 85,13). Milyen csodálatos összhang, hogy az előző vasárnapi istentiszteleten Somogyi Péter elnök-lelkész azt sorolta igehirdetésében, milyen nagy csoda és ajándék az, hogy van kenyér az asztalunkon, meleg a szobánkban és belelegezhető oxigén a levegőben. Te észreveszed az ajándékaidat?

P – PÁL LEVELEI: A Timóteushoz írt páli levélből kaptunk útmutatást a szolgálathoz: „*Hálát adok a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki megerősített engem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatra rendelt.*” (1Tím 1,12).

A – ADJ!: Isten ajándékaiért nem elég csupán a hálaszó. Nem ringatózhatunk csak úgy, a kényelem taván, oda kell szánunk magunkat Isten szolgálatára. E köré a fogalom köré rendeződött a nap témája: *Azért kaptad, hogy továbbadjad.* S nem vagyunk túl kicsik (Pál maga is alacsony, beteges ember volt), túl szegények (Lk 11,1-4) vagy erőtlenek (2Kor 12,9), hogy ne tudjunk másokért dolgozni. De mit és kiknek adjunk? Erre kaptunk választ a következő előadásban.

S – SEGÍTŐK: A szünetben felfigyeltem egy kedves nagyszülőpárra, akik szerető gondoskodással ringattak egy pici babát. Miközben rájuk pillantottam, az suhant át a gondolataimban, hogy ők is szolgálatot végeznek. Abban segítenek egy édesanyának, hogy igaz forrásból meríthessen a mindennapokra erőt. Később derült csak ki, hogy a nagyszülők lánya nem hallgató, hanem előadó. S azért jött szolgálni közénk, hogy átadja, amit kapott. Használva a talentumát és a tapasztalatait.

D – DR. KOMLÓSINÉ SÜMEGI NÓRA: Neve már ismerősen csengett. A *Lélekfrissítő* újságban olvastam bibliafordítói munkájáról. Nórával azonban személyesen kell találkozni ahhoz, hogy érezd azt a hatalmas energiát, lelkesedést, ami árad belőle. Nem lehet nem figyelni arra, amit mond.

S – SZOLGÁLAT: Nóra azt hangsúlyozta, hogyan ne süllyedjünk el a szolgálatban. Vagy túl sokat, vagy túl keveset teszünk. Találjuk meg először Istentől kapott erősségeinket. Ha még nem ismerjük, kérjük el imádságban. Akkor lesz áldás a szolgálatban, és akkor lesz nekünk is örömünk benne. A legnagyobb üzenet az volt számomra, hogy Jézus Krisztus is szolgált nekünk. Ez olyan mérhetetlen nagy ajándék és kegyelem, amit talán megérteni sem tudunk, csak elfogadni és továbbadni. Később a misszióról esett szó. Gondolkodjunk nagyobb távlatokban, merjünk kilép-

ni a gyülekezet falain kívülre is, építsük együtt Isten országát. Eszedbe jutott már, kedves testvérem, hogy nem is olyan magától értetődő a saját nyelveden olvasni a Bibliát? Nóra a Wycliffe Bibliafordítók Egyesületének tagjaként beás nyelvre fordítja a Szentírás egyes történeteit. Elmondása szerint ez egy hosszadalmas, aprólékos, kevésbé látványos munka, viszont csodálatos ébredéseket hoz, ha egy népcsoport a saját nyelvén fér hozzá az írott Igéhez. A legutóbbi felmérések szerint közel 7000 nyelvből 2000 nyelven még nem olvasható a Biblia. A kivetítón megjelent képek a bibliafordító szolgálatról adtak egy kis ízelítőt. Szomorúan szerethetnivaló fotókat láttunk a beás cigányokról, akikhez csak úgy juthat el Isten üzenete, ha vannak a keresztyének között erre a munkára elhívott szolgálók.

E – EBÉD: Az ebédlőben előzékeny, udvarias férfi kiszolgálásban volt részünk. Finom ebéd és házi sütemények gondoskodtak arról, hogy lelki éhségünk mellett a testit is kielégítsük. Az asztalunknál egy békés kisbaba szunyókált édesanyja ölében.

N – NAPLÓ: A *Napló (1943–46)* egy nemrégiben megjelent kiadvány. Szabó Magdolna Matild önvallomása elevenedik meg a sorokban, aki a háborús időkben fiatal nőként vette papírra gondolatait. Ezt az örökséget később lánya találta meg, aki az irodalomhoz, a könyvekhez és a nyelvhez oly szeretettel kapcsolódott, hogy szakmájának is ezt választotta. Az ő bizonyágtételét hallhattuk elsőként. Márton Gyöngyvér nőtestvérünk egyszerűen, szépen, alázattal beszélt arról, hogy lelki és szellemi örökségünk továbbadásra méltó.

I – IGALI ZSUZSANNA: Igali Zsuzsanna nehezen tudott eljutni a mikrofonhoz. Egy korai időszakban diagnosztizált krónikus betegség folytán szinte állandó felügyeletet és segítséget igényel a mindennapokban. Az első pár percben csak arra tudtam figyelni, hogy vajon nem

Szolgáló életre hív az Úr – Nem először vettem már részt női csendesnapon, mindig pihentet, feltölt. Az idei nap témája ez volt: *Szolgáló életre hív az Úr*. Aki családban él, tudja, mit jelent ez a szó, főleg, ha anya... Ezen a napon többször elhangzott egy kérdés, ami mindig elgondolkodtatja az embert, akárhány éves: „*Te kinek látod magad?*” Az Ige azt mondja, minden, amink van, amik vagyunk: kap-tuk – Istentől. Ajándékba. S ebből adhatunk másoknak, mások javára – Isten dicsőségére. Nos, a mindennapok problémái között nem biztos, hogy úgy látom magam, hogy megajándékozott vagyok. Pedig azok vagyunk, Isten megajándékozott gyermekei. A bizonyágtételekben is arról hallhattunk, hogy mindenkinek van olyan ajándéka, amivel csak ő gazdagíthatja ezt a világot. Ültem a sorban, s azon gondolkodtam, milyen gyakran gondolok inkább a gyengeségeimre, problémáimra, mint inkább arra, hogy milyen csodás ajándékaim vannak... Nem csak azok, melyeket bárki észrevehet, hanem azok is, melyeket láthatóvá kell tennem, és gazdagítanom kell velük másokat. Vajon mit várok én Jézustól? Kenyeret vagy élő kenyeret? – ahogy Jézus kérdezte a tanítványaitól... Minek a szorításában élek én? A problémáimnak vagy Isten szeretetének a szorításában? Hallhattunk még a nap során a Wycliff mozgalomról. Megtudhattuk, hogy Magyarországon is van még olyan népcsoport, melynek a nyelvére még nincs lefordítva a Biblia. Imádkozunk e szolgálatért, hogy mindenkhez eljuthasson ezen a Földön Isten Evangéliuma! A napvégi csoportbeszélgetésen elhangzott Bódás Jánosnak a *Valahol ki van jelölve a helyed* című verse. Ebből idéznék befejezésül:

*Mi vagy? / Vigasznak, írnak szántak, / menedéknek, oszlopnak, szárnynak.
Valahol rég... siess... keresd, / Ki van jelölve a helyed.*

Ölvediné Enikő

fárasztó-e így állnia, nem terheli-e meg az, hogy itt beszél nekünk. Ez rövid ideig tartott. Kirajzolódott előttünk Zsuzsanna személyében Isten gondoskodó szeretete, aki segít a megfáradtaknak, erőt ad a szülőknek a nehéz terhek viselésében, és az erőtlenségeinket használja fel a diadalra. Mikor olyan sokan olyan sok mindenért panaszkodunk, akkor itt áll előttünk egy fiatal lány, akinek lenne oka a panaszra, de csak hálára nyílik a szája. Hálás Istennek, akitől nyelvi tehetséget kapott, hálás a szüleinek, akik mindig mellette vannak, hálás a felkínált munkalehetőségekért, hálás a gyermekcsapatért, akiket taníthat. Szívbe markoló volt őt látni, hallani. Istené a dicsőség!

CS – CSOPORTBESZÉLGETÉSEK: A csoportbeszélgetésen rögtön kiderült, hogy a Faszorba az ország különböző pontjairól jöttek az élő Igére szomjazó nők. Faszoriként olyan jó érzés volt megélni, hogy ilyen sokan érkeznek hozzánk. Szóba került az imádság ereje, a Szentlélek küldése a szolgálatokba, és a talentumok. Mindenki nyíltan, őszintén beszélt a hi-

téről, örömről, és a nehézségekről is. Bár sokfelől jöttünk, úgy éreztem, egyfelé haladunk, és egyek vagyunk Jézus Krisztus szeretetében. *Milyen a keresztény ember?* – tette fel a kérdést a csoportvezető. – *Olyan, mint a fáklya* – jött a válasz.

Ő – ŐRIZŐ PÁSZTOR: Az én őriző Pásztorom levette a nap végén a terhemet. Úgy, mint a legelső alkalommal, mikor leborultam, és meggyóntam bűneimet Őelőtte. Jézus pedig nem tett mást, mint mélységes nyugalommal árasztott el. Mintha mögém lépett volna, megérintett volna, olyan finoman, ahogy emberi kéz nem érinthet, és azt súgta a fülemben: „*Ne sírj, én veled vagyok.*” S teljes bizonyсыgom van afelől, hogy az Ő közelében lenni a legjobb. Ha időnként tékozlóként el is csatangolok, Ő eljön értem, és visszavezet a nyájhoz. Nem tehetek mást, mint hogy újra, sokadszor is leborulok előtte, és annyit mondok: *Köszönöm!*

Megfejtés: *Fasori női csendesnap*

Filep-Pintér Eszter

Táborgondnoki visszatekintés

A 2013. év nagy kihívásokat jelentett, de ezt a tél végén még nem sejtettem. Urunk gondoskodó szeretetében bízva indultunk táborunk felkészítésére április elején. Mindenhol avar volt és letört ágak. Nem sokan mentünk ki Tahiba a takarítónapra, de Isten kegyelméből elvégeztük az aznapi munkát. Ebben az időszakban készültünk megünnepelni templomunk fennállásának 100. évfordulóját is. Közben volt gyülekezeti kirándulás, csendesnapok, és még sok-sok program. Ezeket egyszerre nem lehet mindenkinek részt venni, és Isten kirendeli a megfelelő helyre a szolgálókat.

Így történt ez a második takarítónapon is. Már-már csüggedni kezdtem, hogy kevesen leszünk a sok feladat elvégzésére, amikor egyre-másra érkeztek a testvérek a táborba. Jó volt megtapasztalni, hogy Isten megtart még az emberileg kilátástalan helyzetekben is.

Közben elkészült az ÁNTSZ-hez bevitt vízminta eredménye. A víz iható, még egy utolsó nagytakarítás, és indulhatnak a hetek!

A nagytakarítás június 8-án volt. Mint mindig, Igével és imával kezdtük a közös szolgálatot. Sokan voltunk, és gyönyörűen felkészítettük az ÁNTSZ-bejárásra a helyszínt. Nemsokára a Duna magas vízállása veszélyeztette a tábort és az egész falut. A jegyző kérte, hogy adjuk oda a tábort az eperfesztivál megtartására (az eredeti helyszín használhatatlan volt a víz miatt). Közben kiderült, hogy nekünk is komoly előkészületeket kell

tennünk a védekezésre. Kovács Tibor egyházi barátommal dolgoztunk a gáton és a tábor megvédésében. Egy napot fasori testvérek is segítettek. Vasárnap reggel az ételünket fogyasztva meghallottuk a tahi református templom harangját. Összenéztünk, és siettünk az istentiszteletre... Tizenöt percet készültünk. Árvavölgyi Béla, helyi lelképásztor pont akkor olvasta az Igét. *„Mikor vízen mész át, veled vagyok, és ha folyókon, azok nem borítanak el. Ha tűzben jársz, nem égsz meg, a láng nem perzsel meg téged.”* (Ézs 43,2). Amikor ezt hallottuk, egymásra néztünk, és könny szökött a szemünkbe. A templomból mentünk a gátra szolgálni. Nem úgy, mint embereknek, hanem mint az Úrnak.

A mi Urunk megtartotta a táborunkat. Az Ő tudta nélkül nem történhet semmi – ezt éltem meg azokban a napokban.

A következő nagy feladat az áram és a víz visszakapcsolatása volt. A helyi szolgáltató munkaerőhiányra hivatkozva nem akarta újraindítani a vizet. Közben többször voltam az áram visszakapcsolása miatt a helyszínen... Egy világi ember számára ez már mintegy kilátástalan helyzetek egymásutánja. De a hívő testvérek számára Urunk végtelen nagy kegyelme rajzolódtott ki az események kapcsán.

A konfirmációs héttel elkezdődött a tábori szezón. Igaz, nem volt vezetékes víz, nem lehetett lehúzni a WC-ket, Toi Toi WC volt telepítve, nem lehetett zuhanyozni, a helyi sportcentrumba mentek fürödni, lajtos kocsiból

kellott vinni a vizet a mosogatáshoz, teafőzéshez stb. DE... ezekkel együtt a mi Urunk békességet adott a fiataloknak. Áldott hetet töltöttek el a táborban Somogyi Péter lelkészünkkel. Az ÁNTSZ munkatársával együttműködve, és az önkormányzat nyomására sikerült a vizet visszakapcsolatni e hét csütörtökjének estéjére.

Szombaton zárult a tábor, délután kitakarítottunk (mint mindig), és előkészültünk a családos hétre, mely kivételesen vasárnap reggel indult Végh Tamás vezetésével. Közben megkezdődött az eperfesztiválra való felkészülés is. A hét menetét akaratlanul is rendkívül zavarták az előkészületek. Jöttek a kamionok, hangoskodtak a munkások. Csendességet tartani szinte lehetetlen volt. Meg kellett tapasztalnunk, hogy nem lehet közösködni, mert nem beszélünk egy nyelvet, nem tudunk együtt gondolkodni – tehát nem tartható fenn kettős üzemeltetés. Az Ige ezt írja: „*Ne legyetek egymással felemás igában...*” (2Kor 6,14). Most már látjuk, miért engedte meg Isten az eperfesztivált. Meg akarta mutatni a különbségeket, rá akart világítani, hogy Isten Táborában nem lehet italozni, duhajkodni – még akkor sem, ha nem mi vagyunk ott. Jézus kizavarta az árusokat a templomból, mi sem engedhetjük meg, hogy rablók tanyájává legyen e szent hely.

A fesztivál után rettenet fogadott bennünket. Kitaposott fű, por mindenhol, összetört poharak, a focipályát beborító üvegszilánkok és rengeteg csikk. Egy hétig tartott, mire megszabadítottuk a területet a mocsoktól. Három zsák csikket szedtünk össze! Ezt a hálátlan feladatot főleg a gödi gyülekezet akkor táborozó tagjai végezték el, Pauler Péter vezetésével. Jézus szeretete itt is diadalmaskodott, mert mindentől eltekintve áldott hetük volt.

Ezután a Kincskereső gyermekhét volt. Mintegy 90 fő érkezett a táborba. A hét köze-

pére lecsendesedtek a gyermekek, és nagy kegyelem volt megélni, hogy nem történt semmi komoly baleset, betegség. Tikkasztó melegben volt részünk. A medence jó lehetőséget biztosított a hűsölésre, de a legnagyobb felüdülést a szolgálók részére a Demeter Zsó táborvezető előkészítette Igék, üzenetek jelentették. Az az idő, amit közösen az Ige mellett töltöttünk, meghatározta a napunkat. A héten Jézus szavaira több gyermek adta át életét a Szabadítónak.

Az ifihéten áldott időt tölthettek együtt fiataljaink Pataki András és Bruckner László vezetésével.

A következő héten – a Református Szereztetszolgálat szervezésében – veszélyeztetett családok pihentek. Áldott hét volt ez is, bár nem hívó emberek vettek részt rajta. Nagy örömünk, hogy két család azóta a gyülekezetünkbe jár.

A következő hét a csepeliek ifjúsági hete volt Kéri Tamás lelkipásztor vezetésével.

A táborzáró napon százan voltunk együtt. Csodálatos idő volt, és mindenki jól érezte magát. Igei alkalom után kiscsoportos beszélgetésben adtunk számot az elmúlt tizenöt tábori év kegyelméért. Jó volt együtt gondolkodni, imádkozni.

Az utolsó őszi alkalommal öten voltunk kint a táborban. Víztelenítettünk, és előkészítettük a táborot a télre.

Összességében, minden nehézség és próba ellenére, Isten Igéjében gazdag, kegyelmes évet töltöttünk a táborban – talán utoljára... Hosszú távú, 15 évre szóló bérletünk december végén lejár. Várjuk, mit készít Isten számunkra. Maradhatunk vagy mennünk kell?

Lehet, minden emberi erőlködés, ami nekünk van kiutalva, az a miénk lesz. De ha az Úr bezár valamit, annál jobbat készít. Ezt kérjük, és ebben bízunk.

Vitéz András

Kis Szent Istvánok legyünk!

Új épülettel bővült a Budapest-Fasori Református kollégium

Szemerklőd esőben, mégis áldott ünnepség keretében vettük birtokba a Julianna református iskola diákjai a Budapest-Fasori Református Kollégium új, Rottenbiller utcai épületét október 13-án. A templomban tartott megnyitó után egy kis kapun át mentünk át az új szárnyba, s meglepődve és örömmel tapasztaltuk, hogy a bővüléssel az udvar is növekedett. Korábban is szomszédos volt a két épület, ám a kapu és a kerítés elválasztotta őket. Most kinyílt a tér a szó igazi és átvitt értelmében is.

„Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket, és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa.” (Márk 10,14) – ezzel az Igével köszöntötte a vendégeket, a kollégium pedagógusait és nem utolsósorban a juliannás diákokat Somogyi Péter, a Budapest-Fasori Református Egyházközség elnök-lelkésze. Jézus üzenetértékkel, igen hangsúlyosan mondta ezt tanítványainak, ugyanis az Ő korában – de az azt követő évszázadokban is – a gyermekeket sok mindentől elzárták, amiről azt gondolták, azt csak komoly, felnőtt emberek értetik. A XX–XXI. századra nagyot fordult a világ, a gyermekeket nem mellőzik, épphogy nagyon is fontosak számunkra. Kérdés, helyesen szeretjük-e őket, s hogyan tudjuk Istennek tetsző módon kibontakoztatni személyiségüket. „Itt, az iskolában segítjük a növekedésüket, s Jézus Krisztus az, aki rájuk akarja tenni a kezét” – emelte ki Somogyi Péter. Mint mondta, riasztó, hogy manapság ki mindenki akarja uralni őket, s a birtokba vevő idegen erők a médián, az interneten keresztül szinte akadálytalanul törnek utat hozzájuk. Ha ezek az erők nehezednek rájuk, akkor vesztesek lesznek, ám ha Jézus Krisztus teszi rájuk a kezét, akkor nyertesek. „Nagy ajándék ez a mai nap, mert nem útonállókkal, hanem útkészítőkkel találkozunk, akik segítenek, hogy a gyermekek közel kerüljenek Jézushoz... Nagy hála van a szívünkben ezért” – hangsúlyozta Somogyi Péter. A gyermekek-

hez fordulva azt kérte tőlük, ne saját vágyaik hívásának engedjenek, amit a korszellem határoz meg, hanem Jézusnak!

A templomban tartott ünnepi megnyitón megjelent Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes, ő vágta át az ünnepi szalagot is. Beszédében egyebek között arra hívta fel a figyelmet, hogy több szempontból is örömmel vesz részt az átadón, ugyanis egy egyházi intézmény indulása vagy megújulása mindig nagyszerű dolog.

MEGTARTÓ ERŐ

„Ha végignézek a történelmen, azt látom, hogy az egyházi iskolák mindig olyan pluszértékeket adnak, amelyeket más intézmények, világi iskolák nem képesek megadni” – mutatózott rá. Ezek az értékek, mint fogalmazott, az evangéliumon, Isten küldetésén nyugszanak. Hány ideológia múlt el a történelemben, aminek már a nevét sem tudjuk, hány divatos ideológia hagyott maga után rombolást, de a Biblia, a tízparancsolat ma is ugyanolyan igazság, mint amikor Isten kinyilatkoztatta. Ugyanazt a megtartó erőt, erkölcsi rendet jelenti, ami képes megtartani a történelem minden viharában az egyes embert, a családot és a nemzetet is. Semjén Zsolt köszönetet mondott a VI. és VII. kerületi önkormányzati vezetőknek, hogy támogatták az iskola bővülését. Végezetül arról szólt, hogy a Szent István-i úton kell haladni tovább. Szent István a

kereszténység fundamentumára építette a magyar nemzetet, s mi akkor vagyunk örökségéhez hűek, ha mindannyian „*kis Szent Istvánok*” vagyunk a magunk környezetében, és tesszük a kötelességünket ott, ahova a Gondviselő állított. „*Akkor épülni fog az ország, és Isten országa is*” – hangsúlyozta a miniszterelnök-helyettes. Arra hívta fel a gyerekek figyelmét, éljenek azzal a lehetőséggel, ami a Budapest-Fasori Református Kollégiumban megnyílt számukra, mert itt nem csak ismereteket kapnak, hanem különleges pluszt. A lelküket is gondozzák a pedagógusok, mert figyelmüket nem az ideig valóra, hanem az örökkévalóra irányítják. Ez biztosítja egész személyiségük Istenben való növekedését. „*Ebben az iskolaépületben, amely az önkormányzat tulajdona, már korábban is jelen volt néhány osztállyal a Julianna Református Általános Iskola. Most nagy örömmünk-*

re tudtak bővíteni, és el tudták foglalni az egész épületet” – monda a kerület polgármestere, Vattamány Zsolt. Értékelése szerint az elmúlt két évtizedben bebizonyosodott, mekkora szükség van a vallási szemléletű, ugyanakkor a XXI. század követelményeinek megfelelő oktatási intézményekre, ahol a tehetőség gondozás intézményesített keretei között segítik a gyermekek kibontakozását. Mivel az iskola kinőtte korábbi épületét, ezért döntött úgy a kerület vezetése, hogy a most átadott épületet az intézmény rendelkezésére bocsátják. A polgármester ígéretet tett arra, hogy ezután is minden segítséget megadnak. Rónaszékiné Keresztes Monika (Fidesz-KDNP), kerületi országgyűlési képviselő pedagógusként és szülőként köszöntötte a jelenlévőket. Szólt arról, hogy a tervek szerint a zeneiskolával bővülő intézmény az oktatás teljes egységét nyújthatja.

Semjén Zsolt beszédet mond az ünnepi istentiszteleten

Az ünnepi szalag átvágása

CSIPKEBOGYÓK

Meglepő, kedves képpel folytatta Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes felhívását Horgos Vilmos, a kollégium igazgatója. Mint mondta, kis Szent Istvánok mellett jó, ha „csipkebogók is” vagyunk! A Csipkebokor óvoda nevéből kiindulva elgondolkozott, milyen termése van a csipkebokornak, amelyről

a Bibliában eleve nagy ígéretet kapunk: „Ég, de meg nem emésztetik.” A csipkebogó áldásos hatása mindenki előtt ismert. Már az ókori népek is felismerték gyógyító hatását, főként a sorvadásos betegségek ellen. A C-vitamin fokozza a szervezet ellenálló képességét, a flavonoidok gyulladásgátló és antibiotikus immunerősítő hatást fejtenek ki, a pektinek pedig segítik az emésztést. A bogyóból készített tea influenzás időszakban, meghűléses megbetegedések ellen kiváló. A csipkebogókészítmények nagy C-vitamin-tartalmuknál fogva fokozzák a szervezet védekezőképességét, fertőtlenítenek, és magjában is gyógygyerő van. „Mi is csipkebogók lehetünk, ha naponta olvassuk Isten Igéjét, és a szíviünkbe írjuk” – mondta. Ezáltal válhatunk ugyanis ellenállóvá a bűnnel szemben, s erősíthetjük az egész társadalom védekezőképességét.

Cseke Hajnalka

Golgota, Világos, Klauzál

Erzsébetváros Önkormányzata október 6-án 10 órától tartotta megemlékezését és koszorúzását a Klauzál téren az aradi vértanúk kivégzésének évfordulója alkalmából. Ünnepi beszédet mondott Vattamány Zsolt polgármester és Rónaszékiné Keresztes Monika országgyűlési képviselő. Megemlékező műsor előadására idén a Julianna Református Általános Iskola kapta a felkérést. Iskolánkat a 4. osztály tanulói, tanítói és Horgos Vilmos igazgató képviselték.

„És hol lesz az ünnepség?”, kérdeztem fiamat az előkészületekről. „A huszárszobornál.” Hogy Presser is itt nőtt fel, azt tudtam, persze. De hogy huszárszobor van a téren, arról most értesültem. Pláne kopjafa.

Mert itt nőttem fel. Gyakorlatilag, 10 és 22 éves korom között. És lettem közben hívővé, ismételve 14 évesen iskolából hazafelé a Klauzál tér oldalában – magam biztatására, miután egy alkalommal helyi gyerekek egy pofon kíséretében elvették telefonálásra szánt

kétforintosaimat egy sarokkal odébb, a házunk előtti telefonfülkében (még nem volt otthon telefonunk) – a 139. zsoltár szavait: „Minden oldalról körülfojtál, kezedet rajtam tartod.” Kezdetben átmentem a túloldalra, kevésbé félelmetesnek tűnt. Persze tisztább az sem volt. Szerzett és bensővé lett averziónk miatt testvéremmel az itt töltött gyermekévek alatt egyszer sem voltunk a játszótéren. „Származhatsz-e valami jó” (Jn 1,46) innen... Nem gondoltam akkor a gyerekeimmel: hogy

Fotó: Erzsébetvárosi Média Nonprofit Kft.

pont itt, pont tőlük ilyen csodálatos ajándékkal gazdagít bennünket, az ünnepi megemlékezés résztvevőit Isten. Október 6. idén Isten napjára esett, és a templom helyett ugyanabban az időben mi a Klauzál téri közparkban voltunk istentiszteleten. Mert valóban az volt, a mártírhálállal nemzetünkért életüket vesztett aradi vértanúk utolsó szavainak gyerekhangon szóló hiteles tolmácsolásában.

„Bizonyára tudjátok, hogy Krisztus Urunkat a Golgota nevű hegyen feszítették keresztre. Meghalt az igazságért. A magyar nemzetnek is voltak hősei: Batthyány és 13 vértanú, akik szintén az igazságért áldozták fel életüket. Aradon végezték ki őket. Azóta Arad a magyar nemzet Golgotája” – csendült fel vékonyka cérnahangon közös hitvallásunk a „kerület” felé: hogy Istenben egybekovácsolódik múlt, jelen és jövő, és Isten üdvtörténetében helye van a magyar nemzetnek.

Megrendülten és tisztelettel adózva hallgathattuk a mártírok megalkuvást nem ismerő, Istenhez, nemzethez, bajtársakhoz, élettársához, utódokhoz való hűségének, bátorságá-

nak, egyenességének bizonyítékait. A fáradhatatlan tanító nénik munkáját, a gyerekek komolykodást mellőző komolyságát – szeretném hinni, hogy a szívükbe íródott szavak súlya alatt –, kristálytisza beszédformálását, fegyelmezett megjelenését a hangtechnika hiányossága sem tudta csorbítani: az volt az érzésem, hogy ha nem épp a leghangsúlyosabb momentumoknál hagy ki a hangszóró, biztosan elsírom magam.

Rónaszékiné Keresztes Monika képviselőasszony a hangszerrel kísért közös éneklést és Vattamány Zsolt polgármester úr szavait követő ünnepi megemlékező beszédében a gyerekeket szólította meg: *„A jövő hősei közöttetek vannak.”* A hősiesség kritériuma pedig – hallhattuk – ma is az önmegtagadás.

A koszorúzás és mécesgyújtás közben aztán, aki figyelmes volt, észrevehette, hogy Isten *„járt-kelt a kertben”* (1Móz 3,8). A gyerekek szavai hozták őt, a tanító nénik, az igazgató úr, a juliannás szülők és a képviselők.

Utána játszótérezteztünk egy nagyot.

Diószegi Rita

Szerva itt, a Juliannában

Október 11-én pénteken felejthetetlen délutánon vehettünk részt a Julianna iskola B épületének tornatermében. Pingpong-bemutató lett hirdelve a gyerekeknek, amivel – a terveink szerint – a későbbi edzéseket szándékoztunk népszerűsíteni. Ebből egy izgalmas, eseménydús, káprázatos délután kerekedett versennyel, híres emberrel és meglepetésekkel.

Rengeteg gyermekkel találkozhattunk, körülbelül 50-en voltak. A szervezők készülődése alatt már mindenki, kicsi, nagy ütőt ragadott, sokan kipróbálták a tornaterembe újonnan beszerzésre került asztalokat, ütőket, beszálltak a játékba az iskola tanárai is: Petra néni, Vilmos bácsi és magam is.

A megnyitó során jó volt hallani, hogy a leendő pingpongedző, Németh Karcsi bácsi, ragaszkodik ahhoz, hogy imádsággal kezdjük ezt az alkalmat is. A rövid bemutatkozás után a gyerekek kétféle program közül választhattak: kipróbálhatták a mindenki számára újdonságként ható adogatógépet, vagy

nevezhettek a versenyre Dóri néninél. Ezután kezdődhettek a meccsek három kategóriában: alsós fiúk, felsős lányok, valamint felsős fiúk játszottak egymás ellen 11 pontig.

A nyertesek névsorát csak azért nem sorolnám fel itt, mert minden gyermek arca ragyogott, és nagy öröm volt számukra ez a délután, tehát a látszat szerint mindenki nyertese volt a napnak.

A verseny után érkezett közénk a délután díszvendége: a magyar asztalitenisz aranykorának élő legendája, a többszörös válogatott magyar bajnok pingpongozó, Klampár Tibor. Tibi bácsit egy rövid, kedves videóösszeállítással fogadta az iskola, melyet a gyerekek is nagy érdeklődéssel néztek.

Ezután Horgos Vilmos igazgató úr köszöntését követően Tibi bácsi mesélt a gyerekeknek a pingpongról, versenyekről, életéről és tapasztalatairól, arról a rengeteg áldozatról, fáradságról és szorgalomról, amelyet a háta mögött álló sok győzelem követelt, majd Karcsi bácsival együtt kiosztották a verseny dobogós helyezetteinek az érmeiket és serlegeket. Csoki és üdítő minden egyes résztvevőnek járt.

Az alkalom két izgalmas meglepetéssel zárult: Tibi bácsi és Karcsi bácsi bemutató mérkőzést játszottak, melyen még szemmel is nehéz volt követni a labda útját, ezután pedig mindenki üthetett párat Tibi bácsi „ellen” – mondanom sem kell, volt kigyózó sorban állás.

Végül mindenki ragyogó arccal mosolyogva, kellemesen fáradtan tért haza (vagy Michael Card koncertjére a templomba).

Török Tamás

Hitvallásom

„Áldjad, én lelkem, az Urat,
és egész bensőm az Ő szent nevét!
Áldjad, én lelkem, az Urat, és el ne feledkezzél
semmi jótéteményéről!” (Zsolt 103,1–2)

Néha magam is megdöbbenek, amikor rájövök, hogy mindez már több mint egy éve elkezdődött. 2012. augusztus 11. az a nap, amikor elkezdett megváltozni az életem. Akkor még nem sejtettem, nem reméltem, hogy egy év sem kell ahhoz, hogy minden megváltozzon. Olyannyira sorsfordító események következtek ezután, hogy szinte második születésnapomnak, az újjászületésem napjának mondhatom augusztus 11-ét. Eszerint a közelmúltban lettem egyéves.

Azért teszek bizonyosságot, hogy megosszam veletek mindazt, amin keresztülmentem, amit átéltem, megéltem – az Úr végtelen szeretetét, amellyel átfőrtölte az életemet, és magához vonzott engem. Higgyétek el, hogy hitvallásom nem szép szövegek gyűjteménye, hanem valódi élményeké. Azért tudom mindezt ilyen őszintén és lelkesedéssel átadni, mert magam jártam végig azt a hosszú utat, amely mindezeket keresztül vezetett és vezet ma is.

Olyan volt nekem a 2012. év, mint Európának a XX. század: nagy álmokkal és reményekkel kezdődött, és a legnagyobb borzalmakat hozta magával. Az én életemben is hasonlóképpen történt: kitűztem néhány célt, amelyeket el szerettem volna érni. Jó célok voltak ezek, de az bizonyos, hogy nem lényegi dolgokra irányultak. Bele is kezdtem a megvalósításukba, ám szaporodtak a jelek, amelyek talán arra próbáltak figyelmeztetni, hogy ne ezt az utat járjam, de legalábbis ne így.

2012. augusztus 11-én hajnalban szeretett anyai nagypapám megtért az Atyához.

Augusztus 13-án reggel pedig lelki társa, szeretett anyai nagymamám is követte őt Istenhez, éppen a nagypapám születésnapján. Azért volt különösen fájdalmas elveszítenem őket, mert nagyon közel álltunk egymáshoz: lelkileg bizonyosan ők voltak az én igazi szüleim.

Hatalmas kegyelem Istentől, és mérhetetlenül hálás vagyok az utolsó élményekért a nagyszüleimmel kapcsolatban: augusztus 10-én délután egyedül mentem be a kórházba meglátogatni nagypapámat, és búcsúzásunkkor utolsó szavai így hangzottak: „*Köszönök mindent. Mindent!*” Már tudom, hogy ő ezzel búcsúzott tőlem. Nagy ajándék, hogy ez nekem megadatott, hogy ott lehettem vele kettesben (most már azt is tudom, hogy valójában hármasban!). Amikor augusztus 13-án, hétfő reggel bementem a kórházba nagymamámhoz, csak én láthattam még utoljára a testét, és legalább ily módon elbúcsúzhattam tőle is.

Valamiért mindez csak nekem adatott meg, ami nem az én érdemem, de bizonyosan kiváltságom, Isten kegyelméből. Mindezek alapján őszintén reménykedik a szívem, hogy még ha oly sok mindent csinálhattam volna jobban, ügyesebben, türelmesebben is, összességében mégis jó unokájuk voltam, örömet szereztem nekik, és érezhették hálámat sok jótettükért. Mindig fordulhattam hozzájuk, mindig meghallgattak, mindig szívesen fogadtak, mindig segítettek és mindig megbocsátottak. Kicsiben ugyan, de hasonlóan Istenhez.

Nagyszüleim temetése óta több temetésen is voltam, és többször megéltem már, reménykedve és bízva abban, hogy a Mennyei Atya magához fogadja az elhunytak lelkét, hogy valójában semmi okunk nincs sírni és szomorkodni a temetésen, hanem éppen ellenkezőleg, a legnagyobb örömben lehetnénk, mert lelkük a legcsodálatosabb helyre került. Persze én is könnyezem-sírok, amikor a nagyszüleimre gondolok, mert mérhetetlenül hiányoznak, de nagy vigaszt nyújt a hit és a remény, hogy ők már az Úrral örvendeznek a mennyekben, és vigasztal az Isten végtelen szeretete, amivel mindannyiunkat, őket is és engem is szeret.

Ahogy telt az idő, egyre inkább rájöttem, hogy mindaz, ami velem történt, nem rossz, hanem nehéz, és végső soron, ha iszonyatos nehézségek árán is, de jóra vezető. Szükséges, Isten nagyszerű tervének része, amely minden értelmet felülhalad. Ezért is hálás vagyok az Úrnak. És ha az ember így tekint az életére, a nehéz, de még a jó dolgokra is, valóban minden megváltozik. Ez nem azt jelenti, hogy minden gond azonnal elillan, velem sem ez történt. De hogy mindenhez és mindenkihez másként viszonyulok, mint azelőtt, az biztos. Ezért nem szeretnék visszautazni az időben, mert ha másként történtek volna a dolgok, nem az lennék, aki most vagyok. Nem szeretnék visszamenni a múltba, csak a jövőbe tekintek. Mi tehát az a mintegy 50-60 év, amit itt, a Földön várnom kell, az örökkévalósághoz, az örök élethez képest? Semmi sem. Hiszem ezért, hogy egykoron, amikor a földi időm lejárt, Jézus Krisztus áldozata által én is az Atyához térhetek, és a mennyekben majd találkozhatok szeretett nagyszüleimmel is. Ott pedig, Isten színe előtt már nem is lesz semmi kérdés.

Több mint 28 évet késlekedtem azzal, hogy igazán közeledjek Istenhez, hogy végre

belépjek az Ő országába. Oly sokszor voltam a nagyszüleimmél a Szív utcában, három percre a fasori templomtól, mégis oly ritkán hallottam meg a vasárnap délelőtti harangozást. Pedig 15 percen át kong a harang, Isten e hallható szóval is hív mindenkit istentiszteletre az Ő házába. De én, bár sokszor hallottam, sosem hallottam meg igazán. Egyes időszakokban jártam ugyan rendszeresen istentiszteletekre, és 2003-ban örömteli, őszinte szívvel konfirmáltam is, de ez most más: valami több, jobb, révbe ért dolog, amire bőven megérte várni. Csak Isten lehet olyan bölcs, türelmes és jóságos, hogy ennyit, vagy még ennél is sokkal többet tud várni egy lélekre.

Tavaly karácsony második napján istentisztelet után ezt az Igét kaptam: „*Közeledjete az Istenhez, és Ő közeledni fog hozzád.*” (Jakab 4,8). Hihetetlen ajándék és biztatás volt ez is Istentől.

Nem volt kérdés, hogy a temetés után a következő istentiszteleten részt veszünk. Isten különös ajándéka, hogy hónap utolsó vasárnapja lévén még úrvacsorát is vehettem. Az Úr később is egyre inkább indított arra, hogy jöjjenek istentiszteletre. Így is történt, eleinte kéthetente jöttem (mondván „*múlt héten voltam, most inkább nem jövök*”), de aztán elég gyorsan beállt a heti rendszeresség. Én sem hittem volna, hogy ez ilyen hamar bekövetkezik.

Ahogy egyre inkább (újra) otthon éreztem magam a gyülekezetben, elhatároztam magam, hogy a teaházba és egyéb alkalmakra is eljövök. Idegen voltam, de azóta idegenből otthon lévő lettem. Sok jó emberrel megismerkedtem, sok nagyszerű alkalmon részt vettem, és hiszem, hogy mindez tovább folytatódik. Barátságok bontakoznak, nagyszerű beszélgetésekben vehetek részt, együtt imádkozhatunk. A tavaszi konfirmációra felkészítő

tanfolyam minden alkalmán részt vehettem, és sok ajándékot kaptam az Úrtól: tanulást, kegyelmet, újabb jó embereket. A vasárnap délelőtt mellett ezután a kedd késő délután is kihagyhatatlan része lett a hetemnek. Az első alkalom során én olvastam fel a 40. zsoltárt: „Várván vártam az Urat, és hozzám hajolt, és meghallgatta kiáltásomat... Mert bajok vettek engem körül, a melyeknek számuk sincsen; utolértek bűneim, a melyeket végig sem nézhetek; számosabbak a fejem hajszálainál, és a szívem is elhagyott engem.” (2. és 13. vers). Döbbenetes volt végigolvasni: mintha rólam íródott volna, szó szerint, mintha va-lóban én mondanám. Valóban sok baj vett körül: nagyszüleim halála után néhány héttel véget ért komoly, két és fél éves párkapcsolatom is. Mindez nagyon őszinte és mély önvizsgálatra, bűnbánatra indított az adventi időszakban. Arra indított Isten, hogy zarándokoljak el több barátomhoz, és kérjek tőlük bocsánatot, ha megbántottam őket. Nagyon nehéz volt odaállni a színiük elé, és a szemükbe nézve őszintén bocsánatot kérni. Meglepődtek és örültek egyszerre, senkiben nem volt harag. Rendkívüli alkalmak voltak ezek.

Nagyszüleim halála kapcsán fél éves gyászperiódust állítottam fel magamnak, amely nagypapám halálától, 2012. augusztus 11-től a temetésük fél éves fordulójáig tartott, 2013. február 22-ig. Ez volt az az időszak, február, amikor Isten kegyelméből már kezdtem magam jobban érezni lelkileg. Addig én kértem és kaptam rengeteg segítséget azoktól, akik mellettem voltak: Istentől és a barátaimtól, akkor pedig már én is tudtam adni. Valaki egyszer úgy fogalmazott, hogy ha mindennek a sok nehézségnek és küzdelemnek akár „csak” annyi az eredménye, hogy Istenhez közel kerültem, hogy elmélyült a hitem, akkor bőven megérte végigjárni ezt az utat. Hiszen ez a legfontosabb!

A szent keresztség szerzetetési Igéje lett az én kedvenc Igém, amely számomra az egyik legnagyobb biztatás Istentől: „*És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és imé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!*” (Máté 28,18–20).

Végül aztán, április elején (8 hónap elteltével) ide költöztem, a VI. kerületbe, a nagyszüleim lakásába, ahova születésem után elsőként hoztak, ahol érettségire, egyetemi vizsgákra készültem, ahol megannyi szeretet és emlék vesz körül ma is. 29 év után hazatértem ide, mint régi-új otthonomba. És itt van a közvetlen közelben az én lelki otthonom, a Fásor is.

A 2012. év jelmondatának a következőt választottam: *Sic itur ad astra*, vagyis: *Így megyünk a csillagokig*. Utalás volt ez a nagy céljaimra, terveimre. A 2013. év jelmondata nálam a következő lett: „*Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én lelkem.*” (Lukács 7,7). Isten valóban meggyógyította a lelkemet, s rengeteg ajándékkal gazdagított, amelyeket fel sem tudnék itt mind sorolni. Azt sem tudom szavakkal kifejezni, mennyire hálás vagyok mindezekért az Úrnak! És még nincs is vége ennek az évnek... Ha Isten továbbra is ennyire kegyelmes lesz velem, akkor a határ a csillagos ég, akkor valóban minden lehetséges: a mennybe jutni is. Vajon mi lesz a 2014. évem jelmondata?!

Bizonyiságtételemet szeretett nagyszüleim emlékezetére és a kedves olvasó gazdagodására ajánlom fel.

Dr. Krizsán Gergely

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról (10. rész)

E sorozat írására az a célkitűzés késztetett, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a *Heidelbergi Káté*-nak történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb tagolás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi, valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Az első Úrnapja kérdéskörében az egyetlen vigasztalással ismerkedtünk közelebb-ről, majd a második, a harmadik, a negyedik Úrnapjára tekintve az ember nyomorúságával foglalkoztunk. Az ötödik Úrnapjával kezdődően áttértünk az ember megváltásáról szóló részre, s legutóbb azt a kérdést boncolgattuk, hogy mi az igaz hit, illetve mit szükséges hinnie a keresztyén embernek.

Most olvassuk el a nyolcadik Úrnapja kérdéseit és feleleteit.

Hány része van e hitvallásnak?

Három; az első rész szól az Atya Istenről és a mi teremtettségünkről, a második a Fiú Istenről és a mi megváltásunkról, a harmadik a Szentlélek Istenről és a mi megszenteltetésünkről.

Mivel csak egyetlen egy isteni lény van, miért nevezed meg e hármat: az Atyát, a Fiút és a Szentlelket?

Azért, mert Isten úgy jelentette ki magát az Ő Igéjében, hogy ez a három megkülönböztetett személy amaz egy, igaz, örök Isten.

Nincs abban semmi csodálkozni való, hogy az emberek Istenről, az Ő valóságáról meglehetősen vegyes, zavaros képpel rendelkeznek, s még olyanok is akadnak, akik tagadni merik létezését. Kétségtelen, ismeretünknek határa van, s amikor Istenre gondolunk, mi, hívő reformátusok is csak tükör által, homályosan látunk. Pedig az ember életének éppen az a célja, rendeltetése, hogy Istent megismerje. *„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent és akit elküldtél, a Jézus Krisztust”* – mondja maga Jézus (János 17,3). A Szentháromság tana nem szerepel ugyan a Bibliában – az az egyház műve –, mégis bibliai tanítás, amelyet csak levett saruval szemlélhetünk. A kijelentés felől megközelítve e tant felismerhetjük, hogy Isten örökkévaló valóságában is Szentháromság, akinek a személyeit éppen egymáshoz való viszonyukban kell meglátnunk. Az Atya a Fiúra nézve Atya, a Fiú az Atyára nézve Fiú – a Szentlélek az Atyának és a Fiúnak a Lelke.

Az Ótestamentum első és legfontosabb biznyságtétele Istenről az, hogy Ő személyes Isten, nem személytelen erő. Ez a személyes Isten „egy” Úrként, teremtőként és szabadítóként mutatta meg magát a választott nép életében. Izrael hitvallása határozottan vallotta meg naponta: *„az Úr; a mi Istenünk, egy Úr”* (5Mózes 6,4). A szabadító és teremtő Isten Lelke által munkálkodik közvetítőiben, papok, próféták és szabadítók (bírák, királyok) útján.

Az Újszövetségben ez a hármasság még világosabban jelenik meg előttünk. Isten mint szabadító Jézus Krisztusban jön közénk.

„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige... És az Ige testté lett, és lakozék miközöttünk, és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.” (János 1,1 és 1,14). Jézus Krisztusban tehát nem egyszerűen egy mennyei lény jelent meg, hanem maga Isten. „*En Uram és én Istenem!*” – kiáltja Tamás a Feltámadott előtt, de Jézus Krisztus küldetése, kereszthalála és feltámadása az egész világra szóló, egyetemes érvényű.

Ahogy Isten önmagát kijelentette, úgy abban első helyen áll az Úr Jézus – nélküle nem ismerjük az Atyát, Ő a kiindulópont az Atyához. Azt mondja a Fiú: „*Aki engem lát, látja az Atyát*” (János 14,9). Jézusban látjuk az Istent, és Jézusban jelenti ki Isten magát – de Jézus művében a Szentlélek részesít. A Szentlélek dicsőíti meg Jézust, jelenti ki Úr-voltát, bizonyítja meg erejét és hatalmát. Így fonódik össze a kijelentés művében az Atya, a Fiú és a Lélek. Az Atya nyitja meg magát a Fiúban, és a Fiú nyitja meg magát a Lélekben. Itt tehát az Isten megismerésének a gyakorlati útja tárul fel előttünk – mint a kijelentés hármasságának láncszeme. Isten maga irányít bennünket Jézushoz: „*Ez az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm, Őt hallgassátok!*” (Máté 17,5), és Jézus maga irányít minket a Lélekhez: „*Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémről merít, és azt jelenti ki nektek*” (János 16,14).

Amikor tehát hitvallásunk Atyáról, Fiúról és Szentlélekről beszél, láthatjuk, hogy ebben nem megosztás van, nem darabokra szedés, hanem a legbensőségesebb és a leghatározottabb együttműködés – szépen hangzó „szümfónia”. Ezért is legyen előttünk az örök figyelmeztetés: senki sem hangsúlyozhatja csupán valamelyik személyt a másik rovására. A racionalizmusban ugyanis a teremtő,

gondviselő Atya, a pietizmusban a megváltó Fiú, a karizmatikus mozgalomban pedig a Szentlélek személye került középpontba. Láthatjuk immár, hogy a Szentlélek a Fiú által az Atyához vezet. Láthatjuk azt is, hogy az Újszövetségben nem a szentháromságtant találjuk, hanem olyan formulákat, amelyek egyszerre említik az Atyát, a Fiút és a Szentleket. Az Úr Jézus a missziói parancsban (Máté 28,18–20) azt mondja: „...*tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében...*” – Pál apostol pedig eképpen búcsúzik a korinthusiaktól: „*Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, az Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!*” (2Korinthus 13,13).

A kilencedik Úrnapijával kezdődően az Atya Istenről szóló kérdéseket és feleleteket adja elénk a Káté. Most csak egyet említettünk:

**Mit hiszel, amikor ezt mondod:
„Hiszek egy Istenben, mindenható
Atyában, mennynek és földnek
teremtőjében”?**

Hiszem azt, hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak örökkévaló Atyja, aki a mennyet és a földet minden bennünk levő dolgokkal egyetemben semmiből teremtette, és örök tanácsa és gondviselése által most is fenntartja és igazgatja, az Ő Fiaért, Jézus Krisztusért nekem Istenem és Atyám, akiben én annyira bízom, hogy semmit sem kételkedem afelől, hogy minden testi és lelki szükségemet be fogja tölteni, sőt mindazt a rosszat is, amit e siralomvölgyben rám bocsát, javamra fogja fordítani, mert ezt megcselekedheti, mint mindenható Isten, és meg is akarja cselekedni, mint hűségű Atya.

A Káté első tételként azt állapítja meg, hogy

Istenben úgy hiszek, mint mindenható Atyában. Hiszek: egészen reá bízom magam és az Ő Igéjére, s meghajtom fejemet szentsége, szeretete és igazsága előtt. Állandó és buzgó imádatban lehetek iránta mint Atya iránt, aki a Fiáért, Jézus Krisztusért nékem is Istenem és Atyám (János 1,12 és 20,17).

Az Ószövetség népe nem adta az Atya nevet Istennek. Számukra Isten neve *Jahve* volt, egy szent név, ami azt jelentette: „*Vagyok, aki vagyok*”, vagy „*Leszek, aki leszek*” (2Mózes 3,14). Ehelyett – hogy ne kelljen kiejteni a Jahve nevet – azt mondták: *Adonáj*, aminek jelentése: *Úr*. Az Atya név Jézus Krisztustól ered, akiről – megkeresztelésekor – maga Isten jelentette ki: „*Ez az én szeretett Fiam*” (Máté 3,17). Ezt a kifejezést a megdicsőülés hegyén is lehetett hallani (Márk 9,7). Ily módon Jézus az Isten Fia, aki az Isten lényét, az Isten Lelkét hordozza – a Szentlélek szállt Őreá (Máté 3,16) –, ez az Ő fiúságának az értelme. Jézus ajkán ez a szó *Abba*, azt jelenti *apácska*. Csak Ő használta, élete végéig ilyen kedvesen szólította Isten. Egyedülálló viszonyuk ebben az *Abba* megjelölésben jutott kifejezésre.

Az Úr Jézusnak éppen ezért a névért kellett meghalnia – a János 19,7 szerint a zsidók így válaszoltak neki: „*Nekünk törvényünk van, és a törvény szerint meg kell halnia, mert Isten Fiává tette magát.*” Az Ő halálának a titka is és az oka is ez a név...

Jézus a tanítványainak megengedte, hogy Isten ezen a néven szólítsák meg, és Őt „*mi Atyánk*”-nak nevezzék (Máté 6,9). Nekünk is ezt tanítja – ámde mielőtt az „Atya” nevet az ajkunkra vesszük, a Lélek Isten fiává szül: a Szentlélek tehet minket Isten fiaivá. Ugyanis mi nem természet szerint, hanem kegyelem szerint lehetünk Isten gyermekei.

A Káté második tételként azt állapítja meg, hogy Istenben úgy hiszek, mint Terem-

tőben. Ahogyan a fentiekben az Atyát Krisztus felől közelítettük, a Teremtő Istent hasonlóképpen Jézus felől közelítjük helyesen. Pál apostol így fogalmaz: „*Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre*” (2Korinthus 5,17). Itt van tehát a teremtés titka: új, azelőtt nem létező dolgok lettek. Krisztusban Isten mint Teremtő jelenik meg (János 5,17). A Krisztus-történetben jelen van a teremtés. Jelen van a vak gyógyításakor, a leprás megtisztításakor, amikor a 38 éve beteg járnai kezd, amikor a száradt kezű kinyújtja karját és az ép lesz – ez mind teremtés. Teremtés, amit ott látunk a Krisztusban: ahogyan a beteg, bűnös embert a kezébe veszi és újjáteremti – szinte a szemünk láttára. A teremtés ragyogó műve az ember, aki ha csúffá is lett a bűnbeesésben, még csodálatosabbá lehet a Szentlélek újjáteremtő munkájában. Isten az embert testestől-lelkestől újjá tudja teremteni.

A Kátéban megvallott keresztyén hit szerint a Teremtő Istenben való hit és a Megváltó Istenben való hit nem két külön dolog, amelyek között az egyik meglehetne a másik nélkül is. Az Ige úgy beszél a Megváltó Istenről, mint aki az Úr Jézus Krisztusban a bűnös emberrel megbékélt, és őt gyermekévé fogadta. A megváltásnak Jézus Krisztus által elnyerhető ajándéka már az is, hogy Isten olyan Teremtő Istenünknek ismerjük, aki mindenható Atyánk, és nagy kegyelme folytán újra be fog következni az Ő országának egy hatalmas betörése, elérkezése, ami természetesen újabb teremtés lesz. Amikor tehát azt mondom: „*Hiszek*”, abban az is benne van, hogy bár semmit nem tapasztalok még belőle – érzéseimmel fel sem foghatom, hogy valahol titkon, közel vagy távol él a valóságos Isten láthatatlan világa –, de tudom, hogy ahhoz nekem is közöm van: oda készülök.

Szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor

Isten iskolája – a Fasor

Nekem a Fasor volt és marad még remélhetőleg hosszú ideig Isten iskolája. Sok évig jártam ide, és még sokáig fogok is. A jó iskolát nem szívesen hagyja el az ember. Még nem jártam ki minden osztályt. Az elmúlt évek alatt számos dolgot tanultam itt Istentől – a testvérek és lelkészek által.

Először azt, még gyerekként, hogy nem árt, sőt jó Isten mellett lenni. Biztonságos. Ebből baj nem lehet. Még egy segítség az élethez. Ha bajban vagyok, eljöhetek ide, itt úgyis kapok valamit – feltöltődést, jó szót, közösséget. Többnyire működött, de nem mindig. Néha hiába vártam az automatikus megkönnyebbülést, felfrissülést.

Aztán a felnőttkor határán megtanultam, hogy a baj, nehézség és bűn nem olyasmi, ami hét közben csak úgy, természetsszerűleg rára-kódik az emberre, de Isten vasárnap lemossa a templomban, hiszen az a dolga. Rájöttem, bármennyire is kellemetlen volt a felismerés, hogy én is bűnös vagyok, és hogy ez egyáltalán nem jó érzés, valahogy meg kell szabadulni tőle. Sok fasori igehirdetés mellett egy csendeshét is kellett hozzá, de megtanultam, hogy én magamat nem tudom megmenteni, ehhez Krisztus kell. Nincs olyan érték nálam, ami fontosabb lenne a Vele való kapcsolatnál. Ez nehéz lecke volt, mert sok mindenhez ragaszkodtam. De valahogy átmentem, a menyeyei tanár türelmes volt és kegyelmes.

Aztán már hívőként jöttek új tananyagok, már a haladóknak szántak közül. Meg kellett tanulnom, hogy ha már átadtam az irányítást Istennek, tényleg hagyjam Őt irányítani, és kérdéseimre ne magam adjak imakérésnek álcázott választ úgy, hogy a megoldást a magam esze szerint kitalálom, és egyszerűen imában elkérem Istentől szinte megmondva neki, mit és hogyan csináljon. Hanem hagyjam Őt megoldást találni, adott esetben másfélét, mint amit én jónak tartanék. Ő nem az

én akaratom végrehajtója, kivitelezője, hanem a Mindenség Ura, akinek hatalmában áll végtelen számú megoldást adni, amelyek közül mindig a legjobbat választja. Meg kellett tanulni imádkozni: nem ésszel, hanem szívvel. Főleg az a rész volt nehéz, hogy „*legyen meg a te akaratod*”. Mert Isten jó. Ha engedi a rosszat, azzal mindig jó célja van.

Azt is megtanultam, hogy a bűntudat Isten ajándéka, azt nem lehet akkor bekapcsolni, amikor annak én a szükségét érzem. Akkor vezekelni, amikor én akarok megkönnyebbülni. Annak is rendelt ideje van. A bűntudatot emellett kikapcsolni sem lehet tetszőleges időben, bármennyire szeretném is néha. Rájöttem arra is, hogy a hithez, Istenben való bizalomhoz jó adag bátorság is kell. Lépni vakon is, még ha nem is látom előre, milyen helyeken vezet, hová lépek a következő lépésnél. Igenis vak hit kell. Nem óvatos, méricskélő, több lábbon álló, kockázatminimalizáló. Hanem vak, amely nem a látható dolgokra támaszkodik. A hit olyan új érzékszerv, amely a hívők számára a látást egészíti ki. Ehhez nyertem hétről hétre bátorságot és erőt, biztatást és szeretetet a fasori iskolában.

Eközben folyamatosan fejlesztenem kellett az állóképességemet is. Amikor sok tanulás után felálltam, és feljebb léptem, megelégedtem sikereimmel, és ebből mindig bukás lett. Aki még nem állt fel, annak állni kell tanulni, aki már áll, annak állva maradni – „*aki áll, vigyázzon, hogy el ne essék*”.

Végül itt tanultam meg szolgálni is. Azt is tanulni kell, mert a szolgálat nem csak segít-

ség másoknak, a rászorulóknak vagy a barátoknak. Szolgálni annyi, mint Isten munkatársaként részt venni az Ő tervének megvalósításában. Megtanultam, hogy nem a szolgálat van értem, hanem fordítva. Hogy az én tálen-tumaimat, áldásaimat, jó képességeimet Isten tervének szolgálata érdekében kaptam. És nem fordítva, azaz nem az az Isten terve és végső célja, hogy én minél nagyobb, jobb, tehetségesebb, híresebb legyek. Hogy a szolgálat akkor áldott, ha örömmel és nem összeszorított foggal végzem. Hogy semmit sem ér akár a legjobb megvalósított terv, a legnehezebb elvégzett feladat, ha nem Isten tervét szolgálja. Hogy a szolgálat is ajándék, kiváltság, nem tudom a rendelt ideje előtt elkezdeni, még ha úgy érzem, szükségem lenne is rá.

Először alkalmi templomba járó voltam, aztán hivatalos gyülekezeti tag, majd rendszeres visszatérő, utána a gyülekezeti közös-

ség tagja, később testestől-lelkestől Isten tulajdona, megváltott gyermeke, majd szolgáló, most pedig egy szolgálati ág vezetője. Volt, hogy én már léptem volna tovább, de Isten nem engedte, átismételtette velem a leckét. Aztán, amikor nem is vártam, továbbléphettem a következő osztályba. Amikor már tudtam fejből a leckét, meg kellett tanulnom élni, gyakorolni is. Minden tudáson, tapasztalaton, túl a legnagyobbat, a szeretetet most is tanulom. Folyamatosan. Mert ez a legfontosabb lecke, a legnagyobb feladat az élőknek.

A *Harangszó* új szerkesztőjeként azt szeretném, ha ez a lap – úgy, ahogy már korábban is – továbbra is azt szolgálná, hogy minél többen léphessenek tovább egy osztállyal Isten iskolájában. Adja Isten, hogy a tankönyv – a Biblia – mellett az újság kiegészítő anyag lehessen.

Szabó Zsolt

A LEGUTÓBBI HARANGSZÓ ÓTA TÖRTÉNT

- **Október 5.:** Vendégül láttuk a Budapest-Északi Református Egyházmegye ez évi rendes közgyűlését.
- **Október 6.:** Zenés áhítatunkon Szabó Ferenc János zongoraművész testvérünk adott hangversenyt.
- **Október 6.:** Evangelizációs-sorozatot tartott templomunkban Ittész István evangélikus lelkipásztor.
- **Október 11.:** Michael Card, amerikai keresztyén énekes zenés biznyságtételét hallhattuk.
- **Október 19.:** Kovalszki Mária zongoraművész testvérünk gyönyörködtetett meg bennünket hangversenyével, melyen Végh Tamás lelkipásztor tartott rövid áhítatot.
- **Október 20.:** Végh Tamás lelkipásztor Szabadszálláson végzett evangélikációs szolgálatot.
- **Október 25.:** Somogyi Péter elnök-lelkész látogatást tett délvidéki lelkipásztorok között.
- **November 3.:** Az Örökélet vasárnapján tartott istentiszteleten megemlékeztünk elköltözött szeretteinkről.
- **November 3.:** Zenés áhítatunkon a Psalterium Hungaricum kórusa adott hangversenyt.
- **November 10.:** Istentiszteleten voltunk együtt iskolánk diákjaival, szüleikkel és pedagógusaival.
- **November 16.:** Missziói csendesnapot tartottunk a gyülekezet szolgálatvezetői részére.
- **November 17.:** Választói közgyűlésen új főgondnokot, gondnokot és pópresbitereket választottunk.
- **November 23.:** Presbitereink csendesnapra jöttek össze.
- **November 25.:** Somogyi Péter elnök-lelkész Szalkszentmártonban végzett evangélikációs-szolgálatot.
- **November 30.:** Ószövetségi bibliai barangolást tartottunk felnőttek részére.
- **December 1.:** Advent első vasárnapján Pálus János orgonaművész testvérünk hagyományos orgonakoncertje volt hallható templomunkban, melyen Pataki András Dávid lelkipásztor szolgált Igével.

Kedves Gyerekek!

Közeleg a karácsony, ami nekünk, keresztyéneknek az egyik legnagyobb ünnepünk, hiszen arra emlékezünk, hogy Isten elküldte közénk az Ő egyszülött Fiát, Jézust. Ennek az ajándékozó szeretetnek sok részletét lehet ilyenkor felidézni; ezt tesszük most mi is – játékos formában.

Miközben megoldjátok a feladatokat, gondoljatok arra a Gyermekre, aki a sok becsomagolt ajándékon túl igazából a legnagyobb ajándék számunkra!

Áldott ünneplést kívánok Nektek!

Szeretettel: **Zsó néni**

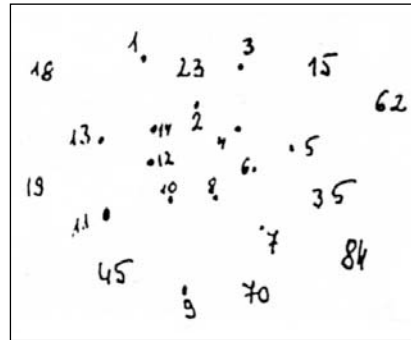
1. A betűkavalkádban 11, karácsonyhoz kötődő szót kell megkeresned. Megtalálod őket?

M	C	J	C	S	I	L	L	A	G
J	Á	E	B	Z	S	E	J	R	A
M	Á	R	J	Ő	Z	V	É	A	Y
I	R	U	I	V	L	K	Z	N	M
R	C	Z	F	A	D	C	U	Y	P
H	Á	S	N	J	Ó	Z	S	E	F
A	R	Á	H	E	R	Ó	D	E	S
G	I	L	Ó	L	B	K	P	A	K
I	B	E	T	L	E	H	E	M	P
T	Ő	M	J	É	N	L	O	B	T

2. Keresd meg a labirintusban, hogy melyik úton kell továbbmennie Józsefnek és Máriának, hogy elérjék a betlehemi vendégfogadót!

3. Kösd össze egyenes vonallal az 1-től 14-es számig található pontokat, és meglátod a karácsonyi események egyik jelképét.

4. Ha van kedved, megtanulhatod a következő verset:

Kicsi Gyermek, nagy öröm,
Az Úr Jézust köszönöm.
Közénk földre született,
Ő ad örök életet.

Csillag fénye rám ragyog,
Hálás és boldog vagyok.
Nem csak most, az ünnepen,
Vele járok szüntelen.

(Ismeretlen szerző)

KARÁCSONYI ÉS ÚJÉVI ISTENTISZTELETI REND

December 22. vasárnap

de. 10 óra karácsonyi családi istentisztelet
gyermekmegőrzés 3 éves korig, óvodások
és iskolások a templomban lesznek, utána
ebéd és délutáni program felnőtteknek
és gyermekeknek korcsoportok szerint

December 25. szerda

reggel 8 óra istentisztelet úrvacsorával
de. 10 óra istentisztelet úrvacsorával
gyermekmegőrzés 3 éves korig
gyermek-istentisztelet öt korcsoportban
du. 5 óra istentisztelet úrvacsorával

December 26. csütörtök

de. 10 óra istentisztelet úrvacsorával
gyermekmegőrzés 3 éves korig
gyermek-istentisztelet két korcsoportban

December 29. vasárnap

de. 10 óra istentisztelet
gyermekmegőrzés 3 éves korig
gyermek-istentisztelet korcsoportok szerint

December 31. kedd

du. 6 óra óévváró istentisztelet
gyermekkel a Szabó Imre-teremben
foglalkozunk

2014. január 1. szerda

de. 10 óra újévi istentisztelet
gyermekmegőrzés 3 éves korig
nagyobbakkal a Szabó Imre-teremben
foglalkozunk

Bízd Újra Életed Krisztusra!

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest-Fasori Református Egyházközség
időszakos kiadványa.

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
e-mail: hivatal@fasor.hu • Tel.: 342-7311

Felelős szerkesztő: Szabó Zsolt

Szerkesztők: Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,
Diószegi Rita, Tézli Péter

Tördelés: Börcsökkné László Hilda

Korrektúra: Diószegi Rita, Vitézné Horváth Erika

ADVENTI ALKALMAK

December 1. advent 1. vasárnapja

du. 5 óra Orgonazene adventben
Pálúr János orgonahangversenye

December 8. advent 2. vasárnapja

du. 5 óra Adventi kórushangverseny
Erkel Ferenc Vegyeskar, Cseri Zsófia

December 16. hétfő

du. 3 óra idősek adventi szeretetvendégsége

December 18–20. szerda-csütörtök-péntek

du. 6 óra adventi előkészítő istentiszteletek

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Vasárnap de. 10 óra: istentisztelet
de. 10 óra: gyermek-istentisztelet
5 korcsoportban

gyermekmegőrző szolgálat:
3 éves korig

Kedd de. 10 óra: bibliaóra

Szerda du. 6 óra: bibliai közösségi óra
du. 6 óra nagyifői bibliaóra

Csütörtök du. 3 óra: gyülekezeti bibliaóra

Péntek du. 5 óra: kisifői bibliaóra

du. 1/2 7: fiatal felnőttek köre

Minden hónap utolsó péntekjén

összevont közös bibliaóra

Minden hónap első vasárnapján

du. 5 órakor zenés áhítat

Gyülekezeti hittanórák és confirmációi órák
hét közben korcsoportok szerint

Énekkari próba: vasárnap reggel 9 óra

A BUDAPEST-FASORI REFORMÁTUS

EGYHÁZKÖZSÉG ÖRÖMMEL FOGAD

ADOMÁNYOKAT!

Budapest-Fasori Református Egyházközség

10702019-19818049-52000001

Szabó Imre Alapítvány

11707024-20304014-00000000

Csipkebokor Református Óvodai
Közhasznú Alapítvány

10702019-48081403-51100005

Fasori Orgona Alapítvány

11707024-20403144-00000000